НАРОДНА АРМІЯ

15 березня, 2018

#11 {5543}

«ПІВНІЧНИЙ СОКІЛ-2018»

У Повітряних Силах триває підготовка до вже 10-ї українсько-данської операції «Північний сокіл» з доставки пального і вантажів на острові Гренландія. Цьогорічна місія розпочнеться 3 квітня і триватиме до 5 травня

стор. 8

НЕКУРОРТНА СЛУЖБА В КУРОРТНОМУ МІСТІ

У МИРГОРОДСЬКОМУ ГАРНІЗОНІ ВІЙСЬКОВИМ АВІАТОРАМ НЕ ДО ВІДПОЧИНКУ

Заснований на межі XII-XIII століть як сторожовий пункт східної околиці Київської Русі, Миргород уже 1576 року став центром реєстрового козацького полку. А після того, як у 30-ті роки минулого століття тут було побудовано аеродром, місто пов'язує себе з військовою авіацією

стор. 4-5

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

СУПЕРЗБРОЯ ПУТІНА — ЦЕ ФАНТАСТИКА

Так вважають багато військових експертів та фізиків. Але не в тому сенсі, як про цю зброю сказав господар Кремля. Експерти не можуть второпати, як рекламовані Путіним суперракети обходитимуть новітні системи ПРО з двигунами-реакторами, бо реактор на ракеті для ПРО буде світитися, як прожектор. Тому войовничий виступ Путіна для світової спільноти більше схожий саме на блеф

стор. 6

ТОРІК НА ОЗБРОЄННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА ПРИЙНЯТО 21 ЗРАЗОК ОВТ

У планах на поточний рік — прийняти на озброєння ще 11 новинок

стор. 9

У КОНТРАКТНИКІВ НЕЗАБАРОМ НОВОСІЛЛЯ

У різних областях України активно проводиться реконструкція солдатських казарм під житлові комплекси поліпшеного планування

стор. 14

ЧОМУ ОТГ НЕ ХОЧУТЬ РЕАЛІЗОВУВАТИ ПРАВА УЧАСНИКІВ АТО НА ЗЕМЛЮ,

АБО ПРО ПОЗИТИВНИЙ ДОСВІД ТА ПРОБЛЕМИ У ВІДВЕДЕННІ ЗЕМЕЛЬНИХ НАДІЛІВ ДЛЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ У ЗАПОРІЗЬКІЙ ОБЛАСТІ

стор. 15

«ПІД ЧАС БОЮ В ОТОЧЕННІ НАЙБІЛЬШЕ ПЕРЕЙМАЛИСЯ, ЧИ ВИСТАЧИТЬ НАМ БОЄПРИПАСІВ»

Таким запам'ятався капітану Ігорю Середюку бій трирічної давнини під Дебальцевим

стор. 16

ЧИЇМИ «СЛУГАМИ» Є ОКРЕМІ ОБРАНЦІ?

Назва вулиці Московська деяким депутатам Київської міськради, схоже, подобається більше, ніж ім'я кавалера ордена «Народний Герой України»

стор. 17

СТО ДЛЯ ІНОЗЕМНОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ,

АБО ПРО АВТОМОБІЛЬНИЙ «ПРОФІЛАКТОРІЙ» ДЛЯ HUMVEE

стор. 19

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ЗАКЛИКАВ КРАЇНИ G7 НЕ ВИЗНАВАТИ РОСІЙСЬКІ ВИБОРИ В ОКУПОВАНОМУ КРИМУ

«Я хотів би обговорити російські вибори 18 березня. Це було б критично важливим для нас — отримати вашу тверду заяву щодо засудження та невизнання російських виборів у Криму», — заявив Президент України Петро Порошенко під час зустрічі з послами «Великої сімки» (G7): США, Японії, Німеччини, Великої Британії, Франції, Італії й Канади. Про це повідомляє прес-служба глави держави.

«Ми дуже цінуємо вашу тверду попередню позицію», — додав Президент України.

Петро Порошенко також звернувся до присутнього на зустрічі глави представництва ЄС в Україні Хью Мінгареллі та подякував йому та віце-президенту Єврокомісії за сильну позицію Європейського Союзу. «Було б важливо, щоб ви не дозволили вашим громадянам відвідати Крим з метою моніторингу виборів там», — наголосив Президент України і додав, що йдеться, зокрема, про представників Франції, Австрії та Фінляндії.

«Це може зруйнувати політику «єдиного голосу» щодо виборів у Криму», — підкреслив Петро Порошенко.

«НЕОБХІДНО ЗАПРОВАДИТИ САНКЦІЇ ПРОТИ ПРИЧЕТНИХ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ НЕЗАКОННИХ РОСІЙСЬКИХ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ»

Президент Петро Порошенко наголошує, що Україна не визнавала і ніколи не визнає проведення виборів президента Росії на незаконно окупованих нею територіях і закликає вжити санкцій щодо осіб, які причетні до організації цього процесу.

«У контексті російських президентських виборів наступної неділі я чітко заявив, що Україна не визнає фейкові президентські вибори на тимчасово окупованих територіях, бо і там росіяни збираються проводити так зване голосування. Ми впевнені в тому, що необхідно запровадити санкції проти осіб, які причетні до організації незаконного виборчого процесу», — заявив глава Української держави під час спілкування з журналістами по завершенні зустрічі з віце-президентом Європейської комісії — Високим представником ЄС із закордонних справ та безпекової політики Федерікою Могеріні.

«Я закликав Європейський Союз до аналогічних дій у відповідь на незаконні так звані вибори», — повідомив Петро Порошенко.

«Крім того, у контексті триваючої кампанії з боку Росії із поширення дезінформації, здійснення хакерських нападів, втручання у виборчі процеси, спрямованих проти демократичного вільного світу, в тому числі ЄС і України, ми домовилися посилити наше співробітництво у боротьбі з кіберзагрозами та фейковими новинами. І (домовилися про. — Ред.) обмін досвідом, який буде вигідний і Україні, і Європейському Союзу», — додав він.

Віце-президент Єврокомісії — Високий представник ЄС із закордонних справ та безпекової політики укотре наголосила — Європейський Союз не визнає незаконної анексії Криму, повідомляє сайт глави держави.

ФЕДЕРІКА МОГЕРІНІ:

«Ми не визнаємо так звані вибори там. Ми продовжимо закликати поважати права всіх українців, у тому числі кримських татар»

«Ми продовжимо цю політику невизнання. Ми продовжимо засуджувати це порушення міжнародного права. Ми не визнаємо так звані вибори там. Ми продовжимо політику невизнання також і через санкції з цього питання. Ми продовжимо закликати поважати права всіх українців, у тому числі кримських татар. Ми продовжимо закликати звільнити всіх затриманих та засуджених із порушенням міжнародного права», — сказала Федеріка Могеріні.

ВІЙСЬКОВІ ПЕНСІОНЕРИ ПОЧНУТЬ ОТРИМУВАТИ ПІДВИЩЕНІ ПЕНСІЇ ВЖЕ У БЕРЕЗНІ

Процес перерахунку та осучаснення пенсій військовим пенсіонерам запущено. Перші виплати почнуться вже наприкінці березня. Про це заявив віце-прем'єр-міністр України Павло Розенко в ефірі телеканалу NewsOne.

За його словами, на перерахунок пенсій для військових пенсіонерів потрібно приблизно 8 млрд гривень.

У жовтні минулого року військовим пенсіонерам не перерахували пенсії. У зв'язку з цим було розроблено законопроект, який через дискусії так і не був прийнятий.

«Саме тому уряд прийняв рішення піти на випередження і прийняв відповідну постанову Кабінету Міністрів України, якою взяв на себе зобов'язання і зараз це реалізується. Заднім числом, з 1 січня 2018 року, всі пенсії військовим пенсіонерам будуть перераховані й осучаснені. В кінці березня стартують уже реальні виплати пенсіонерам... Я переконаний, що протягом березня-квітня військові пенсіонери отримають нові пенсії», — пояснив віце-прем'єр-міністр України.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ УХВАЛИЛА ЗАКОН ПРО ДОДАТКОВІ СОЦГАРАНТІЇ ДЛЯ УЧАСНИКІВ АТО

Верховна Рада внесла зміни до Закону України «Про реабілітацію інвалідів України щодо встановлення групи інвалідності учасникам антитерористичної операції».

Законопроект № 7161 підтримав 281 депутат при мінімально необхідній кількості 226, повідомляє Укрінформ.

«Законопроект у другому читанні передбачає внести зміни до статті 7 закону «Про реабілітацію осіб в Україні», яким, по-перше, закріплюється норма про те, що у разі порушення функцій організму, в тому числі ампутації ніг і рук, група інвалідності встановлюється безстроково, тобто не треба щороку її підтверджувати. У першому читанні законопроектом також передбачалося, що група інвалідності безстроково має встановлюватися лише учасникам АТО, які втратили ноги та руки. Комітет прийняв доопрацювання законопроекту в другому читанні, врахував численні пропозиції народних депутатів, що інвалідність безстроково має встановлюватись для всіх осіб, які втратили кінцівки, незалежно від причини», — пояснив голова Комітету в справах ветеранів, учасників бойових дій, учасників антитерористичної операції та людей з інвалідністю Олександр Третьяков.

Ще однією нормою закону є необхідність проведення огляду осіб з інвалідністю за місцем їхнього проживання, якщо вони особисто не можуть прибути до лікувального закладу за станом здоров'я, повідомляє Укрінформ.

УКРАЇНА СТАЛА КРАЇНОЮ-АСПІРАНТОМ НАТО

Також цей статус отримали Грузія, Македонія та Боснія і Герцеговина

Північноатлантичний альянс визнав прагнення України стати повноцінним членом організації. Про це йдеться на офіційному сайті НАТО в розділі про його розширення.

«Двері НАТО залишаються відкритими для будь-якої європейської країни, яка здатна взяти на себе зобов'язання членства і сприяти безпеці на євроатлантичному просторі. З 1949 року членство в НАТО зросло з 12 до 29 країн за сім етапів розширення. Зараз чотири країни-партнери заявили про своє прагнення вступити в НАТО: Боснія і Герцеговина, Грузія, колишня югославська республіка Македонія і Україна», — йдеться в повідомленні.

Як пояснили в Альянсі, країни-аспіранти — це «країни, які задекларували інтерес в приєднанні до Альянсу; спочатку отримують запрошення приєднатися до інтенсифікованого діалогу з НАТО щодо їхнього прагнення до членства і пов'язаних з цим реформ».

«Північноатлантичний альянс офіційно включив Україну до переліку чотирьох країн, які заявили про свої наміри стати членами НАТО у майбутньому», — зазначила віце-прем'єр-міністр України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України Іванна Климпуш-Цинцадзе за результатами зустрічі напередодні із заступником Генерального секретаря НАТО Роуз Геттемюллер, повідомляє Укрінформ.

Український урядовець наголосила, що з визнанням амбіцій щодо членства нас очікує довгий шлях насамперед внутрішньої роботи.

«Але ми можемо його успішно пройти, якщо будемо цілеспрямовано змінювати країну відповідно до демократичних, соціальних, економічних, політичних і, звичайно, військових принципів та підходів НАТО», — заявила віце-прем'єр-міністр України.

Також фахівці зауважують, що хоча в офіційних документах НАТО відсутній статус євроатлантичних прагнень, це означає, що така країна може стати членом Альянсу в майбутньому.

— Україна була визнана однією з тих країн, яка хоче приєднатися до НАТО. Загалом є чотири країни, які на сьогодні Альянс визнає як своїх майбутніх членів. Можна використати слово «кандидатство», але такої формальної фрази в документах НАТО не існує, — зазначив у коментарі журналістам у Брюсселі глава Місії України при НАТО Вадим Пристайко та наголосив, що офіційному визнанню євроатлантичних прагнень України передувала довга політична активність і дипломатична робота. Зокрема, нагадав посол, Україна відкинула позаблоковість і заявила про кінцеву мету набуття членства в Альянсі.

Наступна амбіція України на шляху до НАТО — отримання Плану дій щодо членства (ПДЧ). Про це заявив Президент України Петро Порошенко, вітаючи визнання Північноатлантичним альянсом прагнення до набуття Україною повноцінного членства в організації.

«Вітаю важливе довгоочікуване та логічне рішення НАТО підвищити рівень амбіцій України щодо Альянсу! ...Наша наступна амбіція — План дій щодо членства (ПДЧ) для України. Саме цьому був присвячений мій лист до Єнса Столтенберга в лютому 2018 року, де з посиланням на статтю 10 Договору про заснування НАТО мною було офіційно зафіксовано прагнення України стати членом Альянсу. Тиха дипломатія з просування наших принципових позицій, про що домовлено з нашими партнерами, дає свої вагомі результати», — наголосив Президент.

За словами Петра Порошенка, це є визнанням реального стану наших відносин з НАТО. Він додав, що саме про це йшлося під час його останньої зустрічі з Генсеком Альянсу в Мюнхені.

«Вдячний за тверду позицію підтримки України, для якої одним із ключових пріоритетів національної безпеки є досягнення критеріїв членства в Альянсі», — зазначив Президент України.

ПДЧ, нагадаємо, має містити список конкретних кроків щодо реформування військової сфери, економіки і навіть політичної системи країни. Питання щодо надання цього плану Україні буде обговорюватися в ході саміту Альянсу в липні.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ПУТІНА ПОЧУЛИ...

«Отримання Україною статусу країни-аспіранта НАТО — це відповідь США на путінські ігрища, зокрема комп'ютерно-мультиплікаційні презентації», — зазначив на своїй сторінці в Facebook політолог Тарас Безеровець.

«Під час останнього виступу Володимир Путін патетично вигукнув «Ми закликали вас почути нас. То почуйте ж тепер!». Доводиться визнати, що він свого домігся. Найбільші фобії Москви починають здійснюватися. Ніхто не робить стільки для зближення Заходу і України, як Путін. А Порошенко недарма анонсував закріплення членства в НАТО в Конституції», — вважає він.

«ПУТІНСЬКИЙ ЦУГЦВАНГ»

ЦЕЙ ТЕРМІН ІЗ ШАХІВ, ЩО ОЗНАЧАЄ «ПРИМУШЕННЯ ДО ХОДУ», КОЛИ БУДЬ-ЯКИЙ ТВІЙ НАСТУПНИЙ ХІД ЛИШЕ ПОСЛАБЛЮЄ ТВОЇ ПОЗИЦІЇ НА ШАХОВІЙ ДОШЦІ, ДУЖЕ ТОЧНО ПЕРЕДАЄ НИНІШНЄ СТАНОВИЩЕ КЕРІВНИЦТВА КРЕМЛЯ. У НЬОГО ДЛЯ УТРИМАННЯ СВОГО «МІСЦЯ ПІД СОНЦЕМ» ЗАЛИШАЄТЬСЯ ОБМАЛЬ ЧАСУ ТА МОЖЛИВОСТЕЙ

Як відомо, під час останнього засідання тристоронньої контактної групи у Мінську щодо врегулювання збройного конфлікту на Донбасі була досягнута чергова домовленість про встановлення з 5 березня нинішнього року всеосяжного, стійкого і безстрокового припинення вогню в зоні конфлікту. Тим більше, що Збройні Сили України через прес-центр штабу АТО ще напередодні довели до відома громадськості, що «…підрозділи ЗС України в районі проведення АТО на території Донецької та Луганської областей готові до забезпечення виконання всіх заходів по впровадженню і підтримці режиму припинення вогню по всій лінії розмежування сторін на Сході України». «Офіційні представники» окупаційної адміністрації РФ на захопленій нею частині Донбасу також публічно повідомили про свою готовність «дотримуватись досягнутих домовленостей»

Уже тривалий час опонентом спеціального представника Державного департаменту США з питань України Курта Волкера є помічник президента РФ Владислав Сурков

Однак не так склалося, як гадалося. «Всеосяжне» припинення вогню в дійсності протрималося не більше години. Вже близько першої ночі в районі селища Щастя окупанти відкрили з 82-мм мінометів, станкових автоматичних гранатометів типу АГС-17 та автоматичного стрілецького озброєння щільний та прицільний вогонь по передових позиціях українських військ. І вели його більше години. А вже на світанку на наших передових позиціях у районі селища Троїцьке знову загули розриви 82-мм мін… Ворог вирішив і на цій ділянці знехтувати перемир'ям…

Завдання у Кремля досить непросте — зірвати план Курта Волкера, пов'язаний із миротворчою місією на Донбасі, але при цьому не дати американцям приводу знову «тріснути по кремлівському кумполу санкційною ломакою»

Зрозуміло, що в такому разі виникло одне закономірне запитання: навіщо окупантам знову «зірвані домовленості» щодо припинення вогню? Для чого їм знадобилося, ризикуючи вкотре отримати від міжнародної спільноти звинувачення в «неадекватності» поведінки, провокувати чергове загострення на Донбасі й продовжувати обстріли ЗС України? Особливо в контексті того, що наступна партія санкцій світової спільноти (читай — США) проти Росії вже на підході. Їм так сильно кортить знову посмикати американського тигра за вуса? Ось одні «іхтамнєти» в Сирії вже спробували в районі сирійського селища Хашим таким чином розважитись і знехтувати раніше досягнутими домовленостями, атакувавши союзні американцям сили… Тепер фрагменти їхніх тіл вже кілька тижнів збирають по місцевій пустелі…

Але окупанти все одно час від часу гатять по позиціях українських військ, нехтуючи Мінськими домовленостями, ніби випрошують собі вогню у відповідь. У чому ж причина такого нахабства?

Причини ті самі, які спонукали нещодавно пана Путіна у своєму посланні до Федеральних зборів плести нісенітниці про «суперракети», атомні торпеди та волати про «услышьте нас» чи влаштовувати Європі черговий газомор шляхом зниження обсягів транзиту газу через українську ГТС. У професійних гравців у покер (гра в карти) це називається блефом, а в психіатрії «уявною багатозначністю», що є ознакою серйозних психічних розладів.

Але будемо відверті — все це стало наслідком чогось більш значного і загрозливого для вищого воєнно-політичного керівництва РФ. Щось йому заважає, і досить відчутно, до такої міри, що викликає не зовсім адекватну реакцію та низку поспішних, погано продуманих кроків.

У цієї сили є ім'я та прізвище — Курт Волкер. А якщо бути точнішим, ця сила — американський воєнно-політичний та фінансово-економічний істеблішмент (верхні ешелони влади США), яскравим виразником превалюючих поглядів якого й є спеціальний представник Державного департаменту США з питань України Курт Волкер.

Саме комбінованими зусиллями цього чоловіка та української влади Кремль нині поставлений перед досить непростою для себе дилемою — або погодитися на українсько-американський варіант миротворчої місії на Донбасі із подальшою реінтеграцією окупованих територій до складу нашої країни (що, по суті, означатиме поразку Кремля на Донбасі), або знову «тугіше затягувати паски», продовжуючи «грати м'язами» в Україні та Сирії, мужньо приймаючи на себе всі наступні санкційні удари та антимафіозні розслідування по всьому світу. В шахах це становище відоме під терміном «цугцванг» і означає «примушення до ходу». Коли будь-який твій наступний хід лише погіршує твоє становище на шаховій дошці…

Так й тут. Зважаючи на вибори-переппризначення президента Росії, які стрімко наближаються і обіцяють стати найбільш «нервовими» для нинішньої російської влади, сучасному становищу Кремля як на зовнішній арені, так і всередині країни не позаздриш. Тому, зважаючи на все вищесказане, стає зрозуміло, що провокаційні, приховані обстріли українських військ на Донбасі є лише елементом численних спроб Кремля виплутатися з цієї «критично незручної» для себе ситуації, «не привертаючи до себе уваги». У даному випадку завдання у Кремля досить непросте — зірвати план Курта Волкера, пов'язаний із миротворчою місією на Донбасі й реінтеграцією регіона до складу України, але при цьому не дати американцям приводу знову «тріснути по кремлівському кумполу санкційною ломакою». Тому навряд чи найближчим часом кремлівські маріонетки на Донбасі повністю і «всеосяжно» припинять стріляти. Адже поки вони це роблять — миротворці на Донбасі навряд чи з'являться… А Кремль завжди може сказати, що він тут «ні до чого», а стріляють виплекані ним бойовики «виключно на свій розсуд».

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОМІСІЇ:

«ЖОДНОЇ ВТОМИ ВІД УКРАЇНИ З БОКУ ЄВРОСОЮЗУ НЕМАЄ»

Віце-президент Європейської комісії — Високий представник ЄС із закордонних справ та безпекової політики Федеріка Могеріні наголосила, що не існує втоми в Європейському Союзі від України, в питанні Донбасу.

«Не бачу втоми в ЄС. Вважаю, що одностайне рішення ЄС продовжити санкції, а також рішення щодо фінансової допомоги підтверджують це. Тим більше, що ми бачимо результати. І ці результати вимагають люди», — сказала Федеріка Могеріні.

Вона також наголосила, що бачить в українцях, особливо молодих, нестримне прагнення реформ та змін: «Це є двигуном інституційної роботи. Ми тут, щоб допомогти, поділитися досвідом. Ми вважаємо, що це інвестиція в наш спільний європейський континент», — цитують пані Могеріні на офіційному сайті Президента України.

«Ми також не втомилися від роботи щодо імплементації Мінських угод. Очевидно, є певна фрустрація через відсутність прогресу, але ми налаштовані робити ще більше», — зазначила віце-президент Європейської комісії.

За її словами, також продовжується обговорення питання миротворчої місії ООН на Донбасі для забезпечення максимальної ефективності кожного кроку з виконання Мінських домовленостей.

Крім того, віце-президент Європейської комісії зазначила, що будуть обговорюватись умови фінансової допомоги. «Звичайно, елементи, які мали місце в попередніх пакетах допомоги, можуть бути релевантні для майбутніх. Ми плануємо, що перший транш відбудеться до кінця цього року. Ми приділяємо значну увагу антикорупційним крокам в Україні», — сказала Федеріка Могеріні.

ВАЖЛИВО, ЩОБ НА ЗАХОДІ ЗРОЗУМІЛИ СПРАВЖНЮ СУТНІСТЬ РОСІЇ

Досвід України у протистоянні реальній російській військовій агресії Росії має бути врахований Заходом, щоб протидіяти розв'язаній Росією «м'якій» війні.

Про це заявила віце-прем'єр-міністр України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України Іванна Климпуш-Цинцадзе під час дискусії на Брюссельському форумі, повідомляє Укрінформ.

«Дуже важливо, щоб на Заході зрозуміли справжню сутність Росії... Усі наслідки поведінки Росії повинні бути враховані. Ми маємо зрозуміти, чому ми нині повинні протистояти. Ми маємо зрозуміти, що протистояння відбувається не лише в умовах реальної війни з боку Росії проти України, але й «м'якої» війни проти Заходу», — звернула увагу європейської й американської аудиторій Климпуш-Цинцадзе.

Вона наголосила, що нині Україна допомагає НАТО краще вирішити, як стримувати російську агресію.

Климпуш-Цинцадзе зауважила, що залишається скептичною відносно спроможності Росії виконувати Мінські домовленості.

«Але це не означає, що Україна не використовує всі можливості для пошуку рішення: дипломатичні, політичні засоби, щоб конфлікт було вирішено без зброї», — зазначила український урядовець.

НЕКУРОРТНА СЛУЖБА

У МИРГОРОДСЬКОМУ ГАРНІЗОНІ

У своїй військовій долі мені майже 10 років довелось, а точніше — пощастило, служити у віддалених гарнізонах. Життя в них наповнено особливою атмосферою: військові допомагають один одному і в службі, і в побуті, ходять у гості без попередження, зустрічають новоприбулого, як новонародженого, а до наступного місця служби проводжають усією великою гарнізонною родиною. Саме ностальгію за таким життям відчув, коли отримав завдання на відрядження до Миргородського гарнізону

ВІЙСЬКОВІ АВІАТОРИ — БРЕНД КУРОРТНОГО МІСТА

Заснований на межі XII-XIII століть як сторожовий пункт східної околиці Київської Русі, Миргород уже 1576 року став центром реєстрового козацького полку. Відтоді за ним закріпилася слава полкового міста. 1812 року в Миргороді квартирував Сіверський драгунський полк, де служив фундатор нової української літератури капітан Іван Котляревський. А після того, як у 30-ті роки минулого століття тут було побудовано аеродром, місто пов'язує себе з військовою авіацією.

— Ми свято шануємо славне минуле рідного Миргорода, — зазначив у розмові міський голова Сергій Соломаха. — Але й пишаємося тим, що в нас уже тривалий час дислокуються військові льотчики. Бригада авіаторів — це певною мірою бренд нашого міста.

За словами Сергія Павловича, у частині проходять службу чимало корінних миргородців. До речі, у військових є можливість скористатися унікальною діагностично-лікувальною базою санаторіїв міста, оздоровитися, не виїжджаючи з Миргородщини. Концерти зірок української естради, які виступають у міському будинку культури, військовослужбовцям, як правило, відвідують безкоштовно.

— Ми не залишаємо без уваги й проблеми житлового фонду військових, — зауважив мер міста. — Наприклад, на цей рік запланували масштабну реконструкцію гарнізонних котелень, тепломереж та комунікацій. На базі військового містечка незабаром запрацює перший в області пілотний проект з облаштування теплопунктів у кожному будинку. Ми маємо допомагати військовим ще й тому, що від частини до міського бюджету щорічно надходить різного роду податків майже на 25 млн грн. Для нашого міста це значні кошти.

«БАЙДУЖЕ, ДЕ СЛУЖИТИ, ГОЛОВНЕ — ЯК»

З командиром бригади полковником Олексієм Захарчуком ми спілкувалися, коли він отримав звістку про своє переведення на нове місце служби. І хоча по очах офіцера було видно, що йому не просто буде розлучатися з підлеглими, з якими досягав успіхів у службі, яким довіряв, як собі, Олексій Миколайович про невідворотне говорив стримано.

— Я давно засвоїв правило військової людини: байдуже, де служити, головне — як, — роблячи наголос на останньому слові, зазначив комбриг. — Тому наказ про призначення на нову посаду сприймаю як належне. Щасливий, що довелося певний час командувати однією з найкращих авіаційних бригад наших Повітряних Сил — із своїми сталими традиціями, високою льотною підготовкою та прекрасними людьми.

Полковник Захарчук визнав, що прибув у Миргород не на порожнє місце — попередні комбриги сформували боєздатний колектив, налагодили ефективну систему підвищення майстерності льотчиків, чимало уваги приділяли готовності техніки до виконання різноманітних завдань.

Комбриг зауважив, що сьогоднішня підготовка молодих льотчиків значно краща, ніж за його офіцерської молодості. За останні роки інтенсивність польотів зросла в рази. Він розповів, що, приміром, 1999 року в нього було три польоти на Л-39 загальною тривалістю 1 година 30 хвилин. 2000-го підіймався в небо лише двічі, тож мав річний наліт у 56 хвилин.

— Курсанти-випускники минулого року на стажуванні виконували польоти не лише на навчальних літаках, а й на Су-27 і навіть пускали ракети, — не без гордості говорив про вихованців Харківського національного університету Повітряних Сил командир бригади. — А це вже «за п'ять хвилин» льотчики другого класу.

Після того, як в 30-х роках минулого століття в Миргороді було побудовано аеродром, місто назавжди пов'язало себе з військовою авіацією

На завершення розмови Олексій Миколайович порадив поспілкуватися зі своїм заступником з льотної підготовки полковником Олександром Оксанченком, щоб мати уявлення про системність підвищення професійної майстерності авіаторів бригади.

ТУРБОТИ ВІЙСЬКОВОГО ЛЬОТЧИКА УКРАЇНИ №1

Перш ніж зайти в кабінет Олександра Оксанченка, прокрутив у пам'яті інформаційні повідомлення про його переможні польоти на авіашоу останніх років — SIAF-2016 у Словаччині, авіапоказ на Мальті, The Royal International Air Tattoo у Великій Британії, International Airshow-2017 у польському місті Радом, Czech International Air Fest у Градеце Кралове (Чехія).

Повітряний ас виявився напрочуд щирим співрозмовником, що неабияк вболіває за свою службову ділянку — льотну підготовку офіцерів бригади. Уродженець Дніпропетровщини Оксанченко 1989 року закінчив військове авіаційне училище і розпочав офіцерську службу в тому ж навчальному закладі льотчиком-інструктором.

— Робота інструктора, хоч і відповідальна та почесна, бо долучаєшся до навчання курсантів, — але для вдосконалення особистої майстерності вона не надто вдячна. Інша річ, коли інструктором стає досвідчений першокласний льотчик, що налітався досхочу, — розповідає Олександр Якович.

За спогадами Оксанченка, під час його навчання з училища з різних обставин відрахували майже дві третини курсантів — низька дисципліна, неналежний стан здоров'я, психологічні проблеми, відсутність мотивації тощо. Нині ж профвідбір на льотну спеціальність ще суворіший, але відсів не перевищує в середньому 15%.

На стіні кабінету полковника Оксанченка є чималого розміру стенд з графіком льотної підготовки офіцерів бригади, що містить 60 льотних змін.

— На ньому наочно видно весь хід льотної підготовки, на якому етапі перебуває той чи інший пілот, — пояснює Олександр Якович. — Ось навпроти нашого старшого штурмана полковника Олександра Мостового — суцільні зелені фішки. Вони означають, що він без перерв виконує льотну програму. Червоні фішки свідчать про пропуски польотних завдань. Декому потрібно буде відновити навички з техніки пілотування після тривалих перерв.

Відновлення навичок — це обов'язковий етап льотної підготовки для всіх пілотів, які через тривале відрядження, навчальні курси або хворобу пропустили планове виконання польотного завдання.

— У мене як льотчика першого класу після виконання складного пілотажу перерва не повинна перевищувати три місяці, — пояснює Олександр Оксанченко. — Перевищив термін — мушу поновити навички в контрольному польоті з інструктором, а потім повертатися до планових польотів. Це закон льотної підготовки, який нікому не дозволено порушувати. Був випадок, коли в нас один майор звільнився, а за деякий час повернувся на службу і розпочав відновлення навичок із польотів з інструктором та простих вправ. Нині він знову в тривалому відрядженні — вивчає іноземну мову. Повернеться і розпочне все спочатку.

За словами заступника командира бригади, погано, коли доводиться відновлювати навички через нестачу пального. Відсутність гасу призводить не до його економії, а до перевитрат — льотчики виконують контрольні польоти, а потім — планові…

В КУРОРТНОМУ МІСТІ

АВІАТОРАМ НЕ ДО ВІДПОЧИНКУ

Останні хвилини перед польотом

Полковник Олександр Оксанченко біля стенда контролю льотної підготовки

ЯКЩО ЛЬОТЧИК НЕ ГОТОВИЙ ПСИХОЛОГІЧНО ДО ПОЛЬОТУ, НІХТО НЕ МОЖЕ ЗМУСИТИ ЙОГО ЛЕТІТИ

Перед тим, як піднятися в небо, кожний льотчик бригади проходить попередню підготовку, до якої входять постановка задач на польоти, вивчення відповідних документів та конкретного завдання, прокладання маршруту, мішеневе поле, заняття на тренажері тощо. Особливим пунктом вважається психологічна підготовка льотчика до польоту.

Цю тему порушив із офіцерами бригади тому, що не так давно під час посадки літака виникла проблема з основною стійкою. Авіатори діяли впевнено, холоднокровно, техніка не зазнала ушкоджень. Стійку тепер обстежують спеціалісти ремонтного підприємства.

— Цей випадок ніяким чином не вплинув на польотну підготовку, а тим паче — на психологічний стан льотчиків, — розповідає Олександр Оксанченко. — Насамперед тому, що в кабіні літака були досвідчені авіатори, які не розгубилися і не нервували.

— У загальній психології є окрема галузь — авіаційна психологія, яка виникла одночасно з авіаційною медициною на початку XX століття, — долучається до обговорення теми старший штурман бригади Олександр Мостовий. — Велика швидкість літака, виконання надскладних пілотажних завдань, можливість виникнення аварійних ситуацій вимагають постійного зосередження уваги, швидких рішень, дій. Тому виникає необхідність психологічно готувати пілота до польоту.

За словами офіцерів, у Керівництві з льотної експлуатації для кожної нештатної ситуації прописані дії льотчика в особливих випадках. Спочатку ці дії аналізуються на теоретичних заняттях пілотів бригади, де прогнозуються різноманітні ситуації. А потім у ході передпольотної підготовки кожний льотчик відпрацьовує дії в особливих випадках на тренажері в кабіні літака, на якому здійснюватиме політ.

Особливу роль у психологічній підготовці, а відтак і у формуванні уміння пілота холоднокровно діяти в нештатній ситуації відіграє льотчик-інструктор. Саме він під час тренувальних польотів є певною мірою психологом.

— До кожного молодого авіатора потрібен індивідуальний підхід зі знанням особливостей його характеру, — переконаний льотчик-інструктор майор запасу Степан Чобану. — Важливо спокійно, без надмірних емоцій вказувати підопічному на помилки, яких він припускається під час пілотування літака. У жодному разі не ображати. Хоча в моїй практиці зустрічався інструктор, який відправлявся в політ з курсантом, вживаючи лайливі слова, і таким же чином повертався з польоту.

Степан Іванович навів приклад зі своєї служби, коли нервозність та розгубленість молодого льотчика під час самостійного польоту призвела до виведення з ладу двигуна літака.

> *Навіть найдосконаліша інструкція щодо дій льотчика в нештатній ситуації не зможе передбачити всіх випадків, які можуть трапитись під час польоту*

— В сигнальну мережу потрапила волога, через що засвітилася лампочка, яка мала сповіщати про пожежу в двигуні, — пригадує Степан Чобану. — Молодий льотчик не озирнувся, щоб пересвідчитися в наявності диму та оглянути прибори, вимкнув двигун і натиснув на кнопку ліквідації пожежі. Такі поспішні дії пілота призвели до того, що довелося знімати двигун, відправляти його на ремонт та відновлювати пожежну систему.

Звичайно, навіть найдосконаліша інструкція щодо дій льотчика в нештатній ситуації не зможе передбачити всіх випадків, які можуть виникнути в польоті. Тому льотчику важливо навчитися оцінювати рівень свого психологічного стану на різних етапах до нього.

— Пригадую, як один лейтенант перенавчався на Су-27, — поділився спогадами полковник Оксанченко. — Він політав з інструктором, пройшов передпольотну підготовку і мав уже летіти сам. Але на аеродромі підійшов до командира і попросив ще двічі злітати з інструктором. Психологічно він виявився не готовим до самостійного польоту. Зробив ще кілька злетів з інструктором і набув упевненості. Це нормально. Ніхто не має права змусити пілота піднятися в небо, якщо він не готовий до польоту. Нині цей льотчик уже підполковник і обіймає посаду заступника командира частини з льотної підготовки.

СИЛАМИ ІАС БУЛО ВІДНОВЛЕНО 40% ЛІТАКІВ БРИГАДИ

На аеродром бригади я потрапив після потужного снігопаду. Вразило те, що прибиранням снігу навколо літаків по черзі були зайняті всі підрозділи військової частини, включаючи управлінську ланку. Польоти тут дійсно є справою кожного військовослужбовця.

У фахівців інженерно-авіаційної служби, крім тимчасових проблем зі снігопадом, завдання значно складніше — забезпечення справності авіаційної техніки. З 2014 року силами інженерно-авіаційної служби було відновлено 40% літаків бригади. Було важко, бо бракувало багато чого необхідного для роботи: запчастин, витратних матеріалів, рідин, обладнання. На допомогу прийшли працівники авіаремонтних підприємств усієї України, волонтери.

— Дедалі активніше відновлюється техніка й на спеціалізованих заводах, щоб забезпечити боєздатність бригади, — розповідає заступник начальника інженерно-авіаційної служби Володимир Білоножко. — За два останні роки наш парк поповнено чотирма модернізованими літаками. Маємо найближчим часом отримати ще п'ять оновлених машин.

З 2011 РОКУ НОВОСІЛЬ У ГАРНІЗОНІ НЕ БУЛО

Якщо з мотивацією до служби, готовністю авіаційної техніки до виконання бойових завдань у льотчиків бригади все гаразд, то із забезпеченням житлом величезна проблема.

— На сьогодні в гарнізонній черзі перебувають 529 сімей військовослужбовців та пенсіонерів Збройних Сил, — з гіркотою в голосі зазначив секретар житлової комісії капітан Юрій Назаренко.

За останні три роки дев'яти сім'ям військовослужбовців було виділено грошову компенсацію за неотримане житло. Не важко порахувати, через скільки років за таких темпів виплати компенсації зникне черга безквартирних у цьому гарнізоні.

Житловий фонд гарнізонного містечка становлять приблизно 1200 квартир, але статус службового мають лише 38 із них. І це не дивно, адже «найновіші» будинки містечка зведені у 80-ті роки минулого століття. 11 років тому тут переобладнали на житло для військових казарму. Відтоді новосіль у гарнізоні не було…

Тому основна функція житлової комісії, за словами капітана Назаренка, це постановка на чергу новоприбулих, видача довідок тим, хто залишає гарнізон, і сприяння отриманню безквартирними компенсації за винаймання житла.

Єдина категорія безквартирних, яка останнім часом повеселішала, це контрактники, котрі з цього року зможуть отримувати компенсацію вартості оренди житла…

Миргородський гарнізон відвідував
Олександр ТЕРЕВЕРКО

СУПЕРЗБРОЯ ПУТІНА — ЦЕ ФАНТАСТИКА

Так вважають багато військових експертів та фізиків. Але не в тому сенсі, як про цю зброю сказав господар Кремля. Експерти не можуть второпати, як рекламовані Путіним суперракети обходитимуть новітні системи ПРО з двигунами-реакторами, бо реактор на ракеті для ПРО буде світитися, як прожектор. Тому войовничий виступ Путіна для світової спільноти більше схожий саме на блеф

Недавній виступ Володимира Путіна перед щорічними федеральними зборами з великим акцентом у його промові на суперзброю нового покоління, якою нібито володіє РФ, дуже нагадує спіч Микити Хрущова з трибуни Генасамблеї ООН майже 70 років тому. Тоді лідер СРСР погрожував світові ядерною війною та грюкав своїм черевиком по трибуні, обіцяючи показати світу «кузькіну мать» — термоядерну бомбу (у той час країна якраз проводила її випробування). Зброя тотального знищення, на думку Хрущова, мала поставити на місце тих, хто не погоджувався з Москвою про перемогу комунізму в усьому світі.

У наш час тотальним знищенням будь-кого на планеті вже погрожує Володимир Путін. Нинішній господар Кремля запустив нові ракети, які долітають до будь-якої точки землі, щоправда… з трибуни та за допомогою комп'ютерної графіки. Путін наголошує на тому, що РФ володіє грізною, унікальною зброєю, яку не зупинить жодна система ПРО. «Наприкінці 2017 року на центральному полігоні РФ відбувся успішний пуск новітньої російської ракети з ядерною енергоустановкою... Ми перейшли до розробки нового покоління ракет. Почали активну фазу випробувань нового ракетного комплексу «Сармат» з важкою міжконтинентальною ракетою».

За словами Путіна, у нової системи обмежень у відстані практично немає, до того ж ракета здатна обійти найсучаснішу систему ПРО і атакувати цілі як через Північний, так і через Південний полюс…

Ще Путін поділився з виборцями мрією про Радянський союз. А Європі лідер РФ з огляду на перелік досягнень у розробці новітнього озброєння запропонував примус до дружби. «Із нами ніхто по суті не хотів розмовляти. Нас ніхто не слухав. Послухайте зараз. Стримати Росію не вдалося: відтепер треба усвідомити цю реальність, переконатися в тому, що все, що мною було сьогодні сказано, — це не блеф, повірте», — заявив Володимир Путін.

Сьогоднішній хазяїн Кремля вважає: щоб повернути свої позиції на світовій арені (нагадаю, що РФ виключили з «Великої вісімки», ПАРЄ, з олімпійської сім'ї, наклали економічні санкції

Мал. з відкритих джерел

за анексію Криму та військові дії на Донбасі), єдиний дієвий шлях — це помахати ядерною дубинкою.

Але насправді в арсеналі російської армії нічого з розряду суперзброї немає. Фізики-ядерники не можуть второпати, як ракети Путіна обходитимуть новітні системи ПРО з такими двигунами, бо реактор на ракеті для ПРО буде світитися, як прожектор. Словом, ракета з ядерним двигуном — це маячня. Фізики про почуте з вуст Путіна кажуть, що це фантастика. Але не в тому сенсі, як про цю зброю сказав сам Путін, тому його войовничий виступ більше схожий на блеф.

Багатьом здалося, що ці заяви Путіна, особливо та, що стосується «суперзброї», адресовані Заходу, а точніше — США. Але я більше погоджуюся з тими експертами, які вважають, що промова Путіна мала вразити передусім внутрішню аудиторію.

Ось як із цього приводу висловлюється Віктор Мироненко, керівник Центру українських досліджень Інституту Європи РАН: «Особливо похвалитися нам нічим. Ні економічними успіхами, жодними іншими успіхами, тому залишається єдина позиція, де можна отримати оплески. Мене не полишало відчуття дежавю. Чомусь перед очима були виступи Сталіна в 1937–1938 роках. Для Заходу нічого особливо нового в цьому не було. Воно було адресовано швидше російським громадянам, російському виборцю. Це бажання чергової мобілізації».

У цьому контексті варто сказати про те, що від моменту анексії Криму 2014 року рейтинг Путіна падає. Багато в чому суспільне невдоволення поступово зростає через сповільнення економічного зростання та бідність. Так, станом на кінець 2017 року на фоні зниження доходів, кількість бідних у Росії досягла 20,3 млн осіб, що становить 13,1% усього населення РФ. Економісти і соціологи зазначають, що це найвищий показник у 2017 році за останні шість років. Зокрема багато обіцянок Путіна з останньої кампанії залишилися нездійсненими, про що говорять низькі економічні показники.

У Білому домі запевняють, що не були захоплені зненацька заявою Путіна.

«Президент Путін підтвердив інформацію, яку мав уряд Сполучених Штатів і яку раніше заперечував: Росія протягом десятиліття розробляла дестабілізаційні системи озброєння, порушуючи свої договірні зобов'язання. Президент Трамп розуміє, які загрози стоять перед Америкою та нашими союзниками у цьому столітті. Він має намір захистити нашу країну та зберегти мир доступними нам силами. А оборонні сили США були і надалі будуть неперевершеними. Зокрема новий оборонний бюджет у 700 мільярдів доларів зробить наших військових сильнішими, ніж будь-коли. Ситуація очевидна — Америка піде шляхом модернізації свого ядерного арсеналу і залишиться недосяжною у своїх можливостях», — наголосили в Білому домі.

Свої слова Вашингтон може підтвердити рекордним у світі військовим бюджетом — 700 мільярдів доларів. А це, до речі, майже 70% усіх доходів Росії.

Оборонний бюджет США 700 млрд доларів — це майже 70% усіх доходів Росії, тому «суперракетам» Путіна приділили увагу навіть гумористичні шоу

Під час бюджетних слухань у комітеті Палати представників з питань збройних сил представники Пентагону дали чітко зрозуміти, що Росія отримає сильну відповідь у разі, якщо Сполученим Штатам загрожуватимуть якісь ризики. Вашингтон не зважає на те, яке саме ядерне озброєння має у своєму розпорядженні РФ. Про це повідомляє «Голос Америки».

Чому більшість військових експертів схиляються до думки, що заяви Путіна діють лише на громадян РФ? Бо злякати західних лідерів тим, чого в Москви насправді немає, важко. У західних ЗМІ заяви Путіна охрестили промовами хвалька. Ракетам Путіна приділили увагу навіть гумористичні шоу.

Разом із тим деякі західні країни можуть використати погрози Путіна як привід до збільшення власних оборонних бюджетів, після чого почнеться черговий виток світової гонки озброєнь. І у цій гонці Росія програє…

ВАЛЕРІЙ РЯБИХ, ДИРЕКТОР ІЗ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНО-КОНСАЛТИНГОВОЇ КОМПАНІЇ DEFENSE EXPRESS:

«ЦЯ ПРОМОВА ВИСТУПАЄ В РОЛІ «ДОПІНГУ» ДЛЯ ВИБОРЦІВ»

Риторика послання Путіна була доволі прогнозованою. За часом це послання скоординоване з циклом передвиборчої кампанії у плані впливу на виборців з метою забезпечити максимальну явку, «накачати» виборців. Ця промова виступає в ролі «допінгу» для виборців. Потрібно було створити зовнішнє коло загроз, яке очолює США, і показати, що щось проти них робиться, дати красиві обіцянки тощо.

Це брязкання зброєю. Основний меседж для світу такий: «Ми показуємо, які ми сильні, й вам із нами треба домовлятися». Ми це вже бачили — і під час анексії Криму, і під час дій російської армії на Донбасі (під Іловайськом і в Дебальцевому).

Аналізуючи промову Путіна, можна сказати, що більше значення вона матиме для внутрішньої аудиторії. Такі технологічні речі, як запуски ракет чи випробування зброї, по суті, не є великим секретом у сучасному світі. Якщо навіть у минулому США контролювали рівень технологічного розвитку Радянського Союзу за допомогою агентури і засобів радіотехнічної та космічної розвідки, то зараз такі засоби зазнали потужного розвитку, і подібні випробування «суперсистем», про які говорив Путін, просто не могли бути секретом для світу. Це все моніториться онлайн. У будь-якому випадку випробовування подібних засобів не могло пройти непоміченим.

Ми могли спостерігати це на прикладі США і КНДР, коли Штати протягом короткого часу реагували на дії з боку Північної Кореї з проведення випробувань ракет.

Звісно, ці заяви Путіна є загрозами. Думаю, що провідні країни використають це для того, щоб актуалізувати питання переозброєння і доведення частки оборонних бюджетів власних країн, у тому числі й блоку НАТО, до 2% ВВП, необхідність чого продовжує обговорюватись останні чотири роки від часу початку російської агресії в Україні.

Ця промова Путіна символізуватиме початок чергового витка гонки озброєнь, для перемоги в якій, скажімо чесно, у Російської Федерації замало підстав. Наразі основним інструментарієм РФ у протистоянні Заходу є засоби інформаційного впливу, до яких відноситься й ця промова Путіна.

Підготував Анатолій КРАВЕЦЬ

Поки путінські ракети частіше надувні, ніж реальні

БАГАТО ГАЛАСУ З НІЧОГО

ЦЕ ПРО МУЛЬТИПЛІКАЦІЙНІ РАКЕТИ КРЕМЛЯ

Пристрасті та резонанс, які спричинило щорічне послання кремлівського «вождя» так званому Федеральному зібранню, мабуть, можна порівняти із тим, який свого часу викликала славнозвісна заява прем'єр-міністра Великої Британії Вінстона Черчилля у Фултоні 1946 року, коли виникло протистояння вільного і демократичного Заходу та тоталітарного Сходу та розпочалася так звана холодна війна, яка тривала кілька десятиліть. Її результати сьогодні й намагається «переглянути» правлячий у Росії путінський режим…

Насправді це саме той випадок, якому неабияк підходить назва комедійної п'єси славнозвісного англійського письменника Вільяма Шекспіра «Багато галасу з нічого». Бо навіть якщо не дуже прискіпливо поглянути на зроблені «людьми міністра Шойгу» мультики, продемонстровані очманілому «поважному зібранню» російської еліти їхнім президентом, то стає зрозуміло, що перед нами — черговий випадок так званої кремлівської багатоходівочки або, простіше кажучи, путінської туфти.

З цього приводу вже дано чимало експертних оцінок відповідними фахівцями як у нашій країні, так і у світі. Вони досить грунтовно і детально доводять, що пан Путін у ході свого послання верз неабияку маячню про російську «суперзброю» у співвідношенні 20% чогось схожого на правду і 80% відвертої брехні.

Наприклад, про крилату ракету з ядерним двигуном на борту та ще й з «непередбачуваною» траєкторією польоту. У США від такої зброї відмовилися ще у 60-ті роки минулого сторіччя з декількох причин — дуже дорого та складно у виробництві. Та й небезпечно, бо коли така ракета десь впаде, там буде ще один Чорнобиль. Між тим США зовсім не РФ, де досі не можуть налагодити виробництво більш-менш якісних та сучасних легковиків.

До речі, якщо розповідь Путіна про успішне випробування такої ракети — правда, то десь над територією РФ розпорошено радіоактивний слід, а на землі валяються радіоактивні уламки реактора-двигуна цієї чудо-ракети, адже сідати у штатному режимі, як літак, такі крилаті ракети «не вміють».

Значною мірою це все стосується й «унікальних» ядерних торпед, про які розповідав пан Путін. Цей проект (під назвою Т-15) розроблявся ще у СРСР і також закінчився безрезультатно зі зрозумілих причин. Бо доцільність цієї зброї з огляду на нинішній технологічний розвиток цивілізації та той факт, що основні об'єкти військово-промислового потенціалу «імовірного противника» не розташовані на пляжах Малібу чи Маямі-Біч, а містяться десь у глибині його суходолу, виглядає, м'яко кажучи, доволі спірною. По суті, ці міжконтинентальні торпеди (теж з ядерними двигунами) придатні лише для шантажу мирного населення прибережних міст…

А ще зважте на те, що поки на Заході живуть діти, родичі, є нерухомість та зберігаються гроші російської еліти, туди навряд чи полетять путінські чудо-ракети.

Але у зв'язку з усім цим галасом стає вкрай цікаво, навіщо пан Путін публічно верз усю цю маячню про смертоносну новітню зброю і кого він намагався залякати?

> *Поки на Заході живуть діти, родичі, є нерухомість та зберігаються гроші російської еліти, туди навряд чи полетять путінські чудо-ракети*

Спочатку трохи історії, без чого контекст та причини появи нинішнього мультиплікаційного «звернення» кремлівського керманича до своїх вірнопідданих осягнути неможливо.

З розпадом Радянського Союзу Росія як держава почала стрімко втрачати те, що колись називалося «ядерним паритетом», між нею як правонаступницею СРСР та США. Перекіс із кожним роком ставав дедалі більшим. Причина — радянський ядерний потенціал, успадкований Росією, почав морально та фізично застарівати. Утримувати у працездатному стані носії та ядерні заряди для «підірваної» різноманітними «перебудовами» та «реформами» економіки РФ ставало з кожним роком дедалі важче. Ядерну зброю потрібно ПОСТІЙНО обслуговувати, проводити на ній регламентні роботи та підтримувати в робочому стані. Зважаючи на те, що до Росії також були відправлені українська, казахстанська та білоруська частини радянського ядерного потенціалу, на російський бюджет лягали астрономічні витрати. Окрім того, слід пам'ятати, що самі ракети та ядерні заряди просто фізично застарівали, їх належало заміняти на нові (тобто існувала потреба у їхньому виробництві), а це також не менша, якщо не більша стаття видатків. Американський військовий бюджет із усім цим якось порався, чого не можна було сказати про російський. Отже, баланс між ядерними арсеналами РФ та США чимдалі більше порушувався не на користь РФ. Росіяни так чи інакше були вимушені знімати з озброєння якісь його частини. Прикладами цього процесу стали історії із системами, від яких їм довелося відмовитися. Зокрема це Р-39 на флоті, для яких були побудовані найбільші в історії людства атомні підводні човни, або ракетні комплекси РТ-23 у РВСП, для котрих свого часу навіть створили спеціальні «атомні потяги».

Але росіянам на цьому етапі казково пощастило. Річ у тому, що в цей період США також вирішили скоротити витрати на утримання свого ядерного потенціалу. Адже статус ядерної наддержави світу об'єктивно — задоволення не з дешевих навіть для США. Тому, підписавши з американцями низку договорів «щодо скорочення ядерної зброї», росіяни отримали можливість зменшувати свій ядерний потенціал (тобто знімати з бойового чергування застарілі зразки ядерної зброї), причому синхронно з американцями. Утім темпи старіння російської ядерної зброї наростали. І однієї «чудової миті» стало зрозуміло, що вони вже не вписуються в жодні міжнародні договори «щодо скорочення ядерних озброєнь». Особливо критичною ця ситуація для росіян стала, коли 2002-го США вийшли з договору про ПРО і почали розробку низки систем для боротьби з балістичними ракетами спочатку середнього радіусу дії, а згодом і міжконтинентальними. На те існували причини, які жодним чином не стосувалися «паритету із РФ». Тим більше, що спочатку це не надто хвилювало керівництво Росії, адже їхня основна міжконтинентальна ракета Р-36М2 «для відплати» несла 10 ударних блоків та 50 їхніх імітаторів, тож при масованому пуску гарантовано проривала систему ПРО.

Але настали 2011–2013 роки, і ці ракети, розроблені КБ «Південне» (м. Дніпро, Україна), почали потребувати регулярних робіт під керівництвом конструкторського бюро для продовження їхньої післягарантійної експлуатації. Щоб зрозуміти всю гостроту проблеми для РФ, треба пам'ятати, що весь нинішній ядерний потенціал Росії на 68% становлять саме ці міжконтинентальні ракети, а більше від 55% з них або блоків їхнього наведення вироблено саме в Україні. З власного у Росії залишилися лише «Тополь», «Тополь-М» і «Ярс». Усі ці системи мають одну особливість: траєкторія польоту цих ракет нижча й не така балістична, як у важких міжконтинентальних «українських» ракет. Це робить їх уразливими не тільки для стратегічних систем ПРО, але й для тактичних, наприклад, для систем Aegis (які базуються не тільки на суходолі, а й майже на сотні кораблів американських ВМС, що дає США можливість створювати «парасольку» ПРО від балістичних ракет середнього та малого радіусу дії в будь-якому обраному ними місці на планеті, що неабияк звужує можливості Росії «лякати своїми ракетами» інші країни світу, особливо сусідні).

Тож що маємо в підсумку? Правильно — фактично ключову залежність «ядерного статусу держави, що встає з колін» від зовнішнього фактора, на який вона може впливати лише опосередковано. Навіть деякі з міжнародних експертів схильні вважати саме це головною причиною нинішньої агресії Росії проти України, де до влади прийшли неконтрольовані Кремлем політики, орієнтовані на прозахідний і проєвропейський шлях розвитку країни.

Тож з урахуванням сказаного вище можемо виокремити дві головні причини раптової любові пана Путіна до мультиплікації: або він вирішив відновити «ядерний паритет» між РФ та США за допомогою комп'ютерної графіки зразка 2007–2012 років, або готується до виборів на посаду Президента РФ, які відбудуться найближчими вихідними.

У перший варіант віриться із чималим застереженням, бо реальна ситуація із ракетно-ядерним паритетом між країнами добре відома як у Кремлі, так і в Білому домі. Тим більше, що такий екзотичний метод самогубства (нова гонка озброєнь із Заходом, особливо ядерних, просто поховає нинішню Росію в тому стані, в якому вона нині існує, не кажучи вже про мільярди доларів, виведених нинішньої елітою РФ на Захід) навряд чи має реальні підстави. Тому залишається одне — легітимізація нового терміну перебування путінського режиму при владі у Кремлі. Ті 86% російського населення, які прагнуть «вєлічія Росії», від нових ракет та торпед завжди в захваті, як і від захоплення «нових територій» у вигляді чужих півостровів.

Не має сумніву, що чад цього владного мілітаризму та шовінізму в Росії незабаром розвіється. І «похмілля» від нього в росіян буде вкрай болісним… Навряд їм тоді допоможуть чергові демонстрації путінських мультиків.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

«ПІВНІЧНИЙ СОКІЛ-2018»

У ПОВІТРЯНИХ СИЛАХ ТРИВАЄ ПІДГОТОВКА ДО ВЖЕ 10-Ї УКРАЇНСЬКО-ДАНСЬКОЇ ОПЕРАЦІЇ «ПІВНІЧНИЙ СОКІЛ» З ДОСТАВКИ ПАЛЬНОГО І ВАНТАЖІВ НА ОСТРОВІ ГРЕНЛАНДІЯ. ЦЬОГОРІЧНА МІСІЯ РОЗПОЧНЕТЬСЯ З КВІТНЯ І ТРИВАТИМЕ ДО 5 ТРАВНЯ

Під час «Північного сокола-2018» планується виконати 25 рейсів літаком Іл-76 з американської авіабази Туле на данську станцію «Норд» та перевезти понад 500 тонн пального, а також іншого майна, визначеного технічною угодою. Передбачається, що загальний наліт сягне 120 годин. Як зазначили в Командуванні ПС, літак Іл-76, який цього року полетить до Гренландії, не так давно був відновлений на Миколаївському ДП «НАРП». Цей борт до місії «Північний сокіл» ще не залучався, але у травні 2015 року виконував завдання в іншій міжнародній операції — доставляв гуманітарні вантажі до Непалу та доправляв звідти на батьківщину українських громадян

Арктична станція «Норд». Український транспортник готується до злету

— Для організації якісної підготовки до майбутньої операції данська сторона переказала Повітряним Силам ЗС України аванс у розмірі $150 тисяч, — розповідає старший інспектор-льотчик Командування ПС полковник Сергій Артеменко. — Згідно із затвердженим кошторисом, ці гроші будуть спрямовані на закупівлю запасних частин і майна, необхідних для виконання поставлених завдань. Додам, що наприкінці лютого Україну відвідала делегація ВПС Королівства Данії, представники якої мали нагоду спостерігати за останніми приготуваннями наших військовослужбовців та високо оцінили їхній рівень підготовки.

Загалом до Гренландії відправляться 23 представники Повітряних Сил ЗС України. Серед них 11 членів екіпажу, 10 осіб інженерно-технічного складу та двоє представників Командування ПС — керівник операції від української сторони та його помічник. До речі, майже весь особовий склад, задіяний в операції «Північний сокіл-2018», вже залучався до виконання завдання у Гренландії та має чималий досвід роботи в екстремальних умовах Крайньої Півночі.

За словами полковника Сергія Артеменка, на початку березня з Гренландії до України літаком С-130 ВПС Королівства Данії було доправлено нові гумові баки для пального. На аеродромі в Борисполі українські військові разом із данськими колегами змонтували резервуари у вантажному відсіку Іл-76 та перевірили їх на герметичність і надійність кріплень. Після цього все обладнання демонтували та відправили літаком С-130 назад у Данію, де воно чекатиме на прибуття нашого транспортника у квітні. Данська сторона придбала гумові баки у Канаді — країні, яка має величезний досвід виготовлення й експлуатації такої продукції. На відміну від старих ємностей з дюралюмінію, що встановлювалися на Іл-76 раніше, нові виготовлені з матеріалу, який краще пристосований до роботи в умовах арктичних холодів (баки без втрати функціональності витримують температуру до –55…–60^{0}С) та не піддається корозії. Крім того, вони значно легші й не деформуються під впливом зовнішніх чинників.

До речі, якщо операція «Північний сокіл-2017» тривала із середини березня до середини квітня, то цього року її терміни змінені. Не в останню чергу це пов'язано з погодними умовами. За прогнозами метеорологів, у цей період тут очікують сильні хуртовини, які вже неодноразово ставали причиною простою українського літака в попередніх місіях. Утім і більш пізній період має свої особливості.

Буває, під час польоту штурман позначив собі на мапі той чи інший орієнтир, а наступного разу його вже немає — замело сніговієм

— Весняне потепління призводить до танення криги у прибережних районах, тому станцію «Норд» часто накриває серпанок, через що знижується видимість у районі злітно-посадкової смуги, — розповідає полковник запасу Костянтин Побочний, досвідчений штурман, який неодноразово брав участь у цій операції. — Виконувати посадку в таких умовах — надзвичайно складне завдання. Дещо інша ситуація — у районі бази ВПС США Туле. Цієї пори тут різко посилюється рух холодних повітряних мас, що сходять у низину з гірських масивів. Вітри стають непередбачуваними і дуже мінливими. Сильний порив бокового вітру може просто «здути» літак, який заходить на посадку. Спрогнозувати погоду тут вкрай важко. Адже вона може різко змінитися під час перебування літака в повітрі. Додам, що найближчий запасний аеродром розташований у Канаді, майже за 600 км від Туле. І запасу пального вистачить лише до нього. Але і там погода може бути несприятлива, тому потрібно бути готовим виконати посадку в надзвичайно складних умовах…

Не сприяє орієнтуванню пілотів у небі й тамтешній рельєф. Якщо берегова лінія чи гірська гряда ще якось дозволяють ідентифікувати місце свого перебування, то рівнинні ділянки з висоти пташиного польоту мають вигляд суцільного білосніжного простирадла. До того ж заметілі, які тут є звичними, постійно змінюють рельєф. Буває, під час польоту штурман позначив собі на мапі той чи інший орієнтир, а наступного разу його вже немає — замело сніговієм. Та не лише погода і рельєф ускладнюють завдання, які доводиться виконувати екіпажу в небі Гренландії. Дуже непрості й навігаційні умови. Насамперед — через значний вплив магнітного поля Землі на роботу радіонавігаційного обладнання літака. Залишається покладатись хіба що на фаховість штурманів та на систему глобального позиціонування GPS (яка, до речі, із наближенням до полюсів теж видає певні похибки).

— Налаштування приладів у таких умовах потребує неабияких знань і досвіду, — розповідає Костянтин Побочний. — Навігаційна апаратура через потужний вплив магнітного поля якщо не відмовляє повністю, то працює із помилками, і її постійно потрібно коригувати. Разом із тим у районі виконання завдання відсутні будь-які наземні радіотехнічні системи навігації. Тож якщо штурман припуститься помилки, це може мати непоправні наслідки. Особливо, коли заходиш на посадку, як кажуть авіатори, у «молоці», де смуга візуально «з'являється» тільки перед приземленням…

Андрій ЯЦИК

«ЗЛАМАНА СТРІЛА» НАД ТУЛЕ,

АБО ЯК ПОДУШКИ МАЛО НЕ СТАЛИ ПРИЧИНОЮ ТЕРМОЯДЕРНОГО ВИБУХУ

Водневі бомби B28FI потужністю 1,1 Мт

Півстоліття тому всього в 11 кілометрах від злітно-посадкової смуги американської авіабази Туле розбився стратегічний бомбардувальник B-52. На борту «літаючої фортеці» знаходилися чотири водневі бомби, кожна з яких була більше ніж у 50 разів потужнішою за атомну бомбу «Товстун», що зруйнувала Нагасакі. Залишки однієї з них і досі лежать на дні затоки Північної зірки.

Інцидент, який було віднесено до категорії «Зламана стріла», стався 21 січня 1968 року. На борту літака, що здійснював патрулювання над Північним Льодовитим океаном у рамках секретної операції «Хромований купол», трапилася пожежа. Причиною стала несправність у системі обігріву та… поролонові подушки, залишені третім пілотом на вентиляційній решітці. Спроби екіпажу загасити пожежу вогнегасниками не увінчалися успіхом. Передавши сигнал біди, екіпаж покинув літак.

Некерований B-52 упав на лід затоки Північної зірки і вибухнув. Здетонувала й вибухівка у водневих бомбах. І хоча термоядерної реакції не відбулося радіоактивні компоненти розкидало на значній території.

Щоб запобігти радіоактивному забрудненню океану, американці та данчани розпочали спільну операцію з ліквідації наслідків під кодовою назвою «Чубатий лід». У ній було задіяно понад 2500 осіб. Ліквідатори працювали в жахливих умовах більше ніж вісім місяців, а витрати на ліквідацію наслідків катастрофи сягали десятків мільйонів доларів. Загалом було зібрано 6700 кубометрів забрудненого снігу, який у цистернах вивезли і захоронили в одному з ядерних могильників США. Знайдені залишки трьох водневих бомб відправили на завод з виробництва ядерної зброї Pantex, що в Техасі, а от уламки четвертої так і не було виявлено попри спроби у тому ж таки 1968 році знайти їх за допомогою підводного апарата Star III. Скоріше за все, вони й досі лежать на дні затоки разом із затонулим літаком.

Після цього інциденту США згорнули операцію «Хромований купол» і сконцентрувалися на розробці безпечніших та надійніших засобів доставки ядерних зарядів — балістичних ракет.

За весь період холодної війн, за різними оцінками, у всьому світі було «загублено» майже 50 ядерних боєголовок.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

ТОРІК НА ОЗБРОЄННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА ПРИЙНЯТО 21 ЗРАЗОК ОВТ

У ПЛАНАХ НА ПОТОЧНИЙ РІК — ПРИЙНЯТИ НА ОЗБРОЄННЯ ЩЕ 11 НОВИНОК

Протягом минулого року на озброєння вітчизняного війська було прийнято 21 зразок ОВТ і понад 70 допущено до експлуатації. На це було використано близько 13,5 млрд грн, запланованих державним бюджетом України.

На виділені з держбюджету асигнування у 2017 році за державним оборонним замовленням було закуплено для Збройних Сил 2651 одиницю новітнього та модернізованого ОВТ. Зокрема підприємствами Державного концерну «Укроборонпром» передано війську модернізовані літаки типу Су та МіГ, модернізовані вертольоти, модернізовані бронетранспортери, автоматичні гармати, переносні протитанкові ракетні комплекси та ракети до них, модернізовані РЛС, рухома трикоординатна РЛС, комбінований пристрій викиду хибних цілей та станції оптико-електронного придушення.

Проведена модернізація, наприклад, Су-27, дозволила суттєво розширити бойові можливості цього типу літака. Зокрема на модернізованих Су на 30% збільшено дальність виявлення повітряних цілей. Також вдалося значно розширити можливості як навігаційного комплексу літака, так і контролю та реєстрації бортових параметрів, їхнього збереження та застосування сучасних засобів обробки польотної інформації.

У 2017 році за державним оборонним замовленням було закуплено для Збройних Сил України 2651 одиницю новітнього та модернізованого ОВТ

Поточного року за договорами, укладеними торік, передбачено поставити до Збройних Сил України 5551 одиницю новітніх та модернізованих зразків ОВТ

Багато в чому досягти збільшення дальності виявлення повітряних цілей вдалося шляхом модернізації радіолокаційного прицільного комплексу. Фахівці замінили на ньому штатний блок високочастотного приймача блоком з підвищеною чутливістю та покращеними шумовими характеристиками. Крім того, вони також встановили блок з покращеними модулями частотного формування й управління, а замість штатного блоку цифрової обробки розмістили блок з високопродуктивним сигнальним процесором, що дозволило значно покращити селекцію сигналів, що відбиваються.

Своєю чергою збільшення точності навігації було досягнуто шляхом встановлення системи супутникової навігації GPS/ГЛОНАСС. Вона дозволяє з високою точністю виходити на ціль, проходити проміжними маршрутами, оперативно запам'ятовувати цілі. А завдяки інтеграції цієї системи пілотажного навігаційного комплексу літака за відомої контрольної точки аеродрому (центр смуги) стало можливо заходити на посадку з будь-якого курсу і здійснювати приземлення в автоматичному, директорному і в ручному режимі керування. Також завдяки встановленій на літаку спеціальній сучасній апаратурі з'явилася можливість безперервно визначати і видавати на індикацію поточні параметри місцезнаходження та руху літака за сигналами глобальних супутникових систем позиціонування та навігації ГЛОНАСС та GPS NAVSTAR у будь-якій точці земної кулі, в будь-який час та за будь-яких метеоумов. Більше того, орієнтуючись за цими сигналами, пілот може посадити літак навіть на необладнаний аеродром.

Окрім того, свій внесок у посилення обороноздатності вітчизняного війська зробили й підприємства інших форм власності, виготовивши малі броньовані артилерійські катери, броньовані медичні машини, наземні радіолокатори ближньої дії, радіолокаційні та радіорелейні станції, автомобілі сімейства КрАЗ та «Богдан».

На розвиток озброєння та військової техніки у 2018-му державним оборонним замовленням передбачено 15,6 млрд грн. За попередніми підрахунками фахівців Департаменту військово-технічної політики, розвитку озброєння та військової техніки, ця сума дасть змогу поставити до війська близько 10 829 одиниць ОВТ та 1,8 млн одиниць боєприпасів.

До того ж, окрім зазначених номенклатур, поточного року за договорами, укладеними торік, передбачено поставити до Збройних Сил України 5551 одиницю новітніх та модернізованих зразків ОВТ. Зокрема 1848 одиниць виготовлять на підприємствах Державного концерну «Укроборонпром». Серед них — легкий переносний ракетний комплекс, автоматизований комплекс звукової розвідки, модернізовані літаки, броньована ремонтно-евакуаційна машина, броньована санітарно-евакуаційна машина, бронетранспортери, реактивний піхотний вогнемет.

На підприємствах інших форм власності передбачено виготовити майже 3700 одиниць ОВТ, також і тренажер пілота літака, безпілотні авіаційні комплекси, модернізований вертоліт, броньований автомобіль, десантно-штурмові та малі броньовані артилерійські катери, автомобілі сімейства КрАЗ, комплекс радіоелектронної боротьби з безпілотними літальними апаратами, постановник радіоперешкод, радіорелейну станцію.

Загалом 2018 року передбачено завершити розробку та прийняти на озброєння 11 зразків ОВТ, зокрема, комплекс автоматизованого управління артилерійськими підрозділами, радіолокаційний комплекс розвідки вогневих позицій, мобільний мінометний комплекс, модернізовану реактивну систему залпового вогню, рухомий автоматизований командний пункт підрозділів ППО, модернізований переносний зенітний ракетний комплекс, лабораторію технічного діагностування, некеровану авіаційну ракету, безпілотний авіаційний комплекс, командно-штабну машину на базі БТР/БМП та інше.

Сергій ВОРОНКОВ

УКРАЇНА ОТРИМАЛА ВІД ЕКСПОРТУ ЗБРОЇ 600 млн ДОЛАРІВ

Минулого року за виконані контракти й надання сервісних послуг країнам-замовникам українська держава заробила 600 млн доларів. «В основному експортуються сервісні послуги, деякі зразки техніки, які виготовляються в рамках раніше укладених контрактів. Відмовитися від виконання цих контрактів ми не можемо, бо не оголосили надзвичайний стан. Отже, повинні їх виконувати». Про це в інтерв'ю одному з видань розповів Сергій Згурець, директор інформаційно-консалтингової компанії Defense Express, повідомляє сайт uapress.info.

Він також зазначив, що гроші від продажу озброєння та військової техніки спрямовуються на потреби ЗС України. «Умовно кажучи, якщо танк «Оплот» для експорту коштує 5 млн доларів, а ремонт танка Т-72 обходиться в 17 млн гривень, то виходить, що один експортований танк дозволяє відремонтувати 10–15 танків для війська. Це співвідношення часто використовується, щоб показати, чому нам потрібно зберігати експорт і одночасно посилювати можливості ремонтних підприємств за рахунок більш низької ціни на озброєння української армії», — пояснив експерт.

ЯК ПАВЛО СОЛОДУХА ВРЯТУВАВ ТРЬОХ УКРАЇНСЬКИХ ОФІЦЕРІВ

ЦЕ БУЛО В ТРАВНІ 2014 РОКУ В МАРІУПОЛІ, КОЛИ МІСТО ОХОПИЛА СЕПАРАТИСТСЬКА ЛИХОМАНКА

Майор запасу Павло Солодуха

9 травня 2014 року, Маріуполь. Офіцер запасу, директор муніципального ринку і член міськвиконкому Павло Солодуха увійшов до свого кабінету і втомлено опустився в крісло. Останнім часом він відчував себе фізично і душевно виснаженим. Та й було від чого втомитися: здавалося, що Маріуполь зненацька охопило повальне божевілля, яке висмоктувало з нормальних людей усі сили. Тисячі містян із перекошеними від люті обличчями фанатиків бездумно вимагали від влади приєднання до примарного «руского міра».

Оскаженіли навіть дехто з його колег по роботі, яких він раніше вважав як мінімум не дурними людьми. Ці навіжені силою захоплювали будівлі офіційних установ, на вулицях подекуди вже лунали постріли. Лише сьогодні нарешті почався перелом у ситуації. Українським силовим підрозділам, хоч і з втратами, удалося відбити в бойовиків будівлю управління внутрішніх справ, а околиці міста й аеропорт узяла під контроль 72-га бригада Збройних Сил України.

Із рівноваги директора вивів дзвінок на мобільний: «Пашка, це Сергій Совіцький. Виручай, брате, зараз надія тільки на тебе! Нашу «санітарку» розстріляли біля грецького консульства. У мене двоє поранених офіцерів, у самого ноги перебиті. До своїх у батальйон нам не пробитися, всі вулиці заблоковано. Спробуємо повернутися в УВС, сховаємось у незгорілому підвалі. Ти неподалік від нас, зможеш витягти?»

Солодуху ще з часів його служби старшим офіцером у військовій комендатурі нечисленного маріупольського гарнізону наші вояки добре знали. Тим більше, що Павло не припиняв стосунків із колишніми побратимами по військовій службі, а декому допомагав і після свого звільнення в запас. Тому дзвінок давнього товариша його не збентежив — він просто увімкнув непідвласні ніякому лиху офіцерські рефлекси. Хвилина — й зареєстрований на нього карабін у руках, ще одна — й він за кермом авто, а за десять хвилин шаленої гонитви вуличками — Павло на місці.

Поранених офіцерів Солодуха знайшов у підвалі обгорілої міліцейської будівлі. Ті, як і чим могли, вже перев`язали один одного. Проте цього було замало — чоловіки все одно спливали кров`ю, а двоє з них за характером поранень потребували невідкладної допомоги медиків. Сергію осколками гранати перебило обидві ноги, Богдану із Черкас, як потім з'ясувалося, дісталось аж 12 осколків у тіло, а Андрій Дермін отримав два кульові поранення.

Кремезний Павло, не випускаючи з рук зброю, по черзі повиносив на собі офіцерів із підвалу і обережно розсадив їх в авто. У салоні відразу спалахнула суперечка. Солодуха волів би довірити хлопців лікарям у стаціонарних умовах, але ті запротестували: «Якраз там нас і доконають». Троє військових були добре відомі в місті й з самого початку провокаційних заворушень не давали йому впасти перед сепаратистами на коліна. Хвилину поміркувавши, Павло погодився з хлопцями.

> *«Нашу «санітарку» розстріляли біля грецького консульства. У мене двоє поранених офіцерів, у самого ноги перебиті. До своїх у батальйон нам не пробитися, всі вулиці заблоковано. Ти неподалік від нас, зможеш витягти?»*

Солодуха вивіз побратимів у на той час найбезпечніше місце, на ринок, допоміг зайти у свій кабінет і одразу подзвонив близькому родичу-кардіологу. Правда, все-таки трохи хвилювався, бо той був не сильний у тактичній медицині. Однак той медик тоді був єдиним, кому Солодуха міг довіритися і хто мав вільний доступ до медикаментів та хірургічних знарядь.

Кардіолог, дякувати йому, не підвів. Кімната з його приїздом миттю перетворилося на імпровізовану операційну. Асистуючи й іноді щось підказуючи лікарю, Павло слухав розповідь Совіцького про події останньої доби.

...Починаючи з 16 квітня, коли озброєні сепаратисти вперше спробували взяти штурмом військове містечко, особовий склад батальйону, яким командував Сергій, ніс службу вже в посиленому режимі. Напередодні травневих свят ані Совіцький, ані інші командири не мали ніяких особливих застережень щодо можливих провокацій. Тому не дивно, що вранці 9 травня на нараду до міськвідділу міліції Совіцький та половина членів міського антитерористичного центру прибули лише з табельними пістолетами. Та й у самому відділі більш серйозно була озброєна лише чергова служба. Цим і скористалися майже півсотні терористів, які приступом узяли нижні поверхи будівлі й підпалили верхні. В обід їх звідти вибили, однак до вечора майже вся будівля згоріла. Трійця Сергія, покидаючи міськвідділ останньою, наскочила на засідку...

Стабілізованих поранених Солодуха вирішив провезти у контрольований нашими підрозділами аеропорт у два заходи. Так було безпечніше на той випадок, якщо вони натраплять на ворожий заслін або засаду. Першим узяв «лежачого» Андрія Дерміна, але тут сталося щось несподіване — Павло із Сергієм аж отетеріли. Дермін раніше Солодуху зовсім не знав, і, второпавши, що до летовища вони з ним добиратимуться тільки удвох, попросив у Совіцького пістолет: «Я цьому торгашу не вірю! Коли щось піде не так, я його пристрелю». Погодився поїхати, тільки дізнавшись про гідне офіцерське минуле теперішнього директора ринку.

...Через півроку доброволець Павло Солодуха вже воював у складі одного з підрозділів, якому, ще будучи цивільним, на початку літа допомагав виходити з Новоазовська й Іловайська. На війні він був заступником командира частини, отримав звання майора. За бойові заслуги його було нагороджено орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня. Але найдорожчою нагородою герой цього матеріалу вважає медаль «За оборону Маріуполя». У 2017 році Павло Солодуха звільнився в запас і зараз знову працює директором ринку в своєму місті.

Віктор ШЕВЧЕНКО

«НЕ ВСІ ХВОРОБИ МОЖНА ВИЛІКУВАТИ ПІГУЛКОЮ ЧИ УКОЛОМ»

Кажуть, якщо вивернути жіночу сумочку, то буде дуже складно математично підрахувати співвідношення корисної ваги з об'ємом. А що ж носять із собою наші красуні на передовій, коли на позицію навіть на БМП дістатися іноді складно.

— Помада, пудра, тіні? Навіщо це тут?! — дзвінкий сміх Вероніки ніби трохи пом'якшив засніжену березневу весну на позиціях біля Богданівки. — З собою в мене, окрім медичної сумки, тільки найнеобхідніше — зубна паста, щітка і невеличкий рушник.

На позиціях, де Вероніка постійно перебуває, дівчина звикла до всього. Мороз, спека, болото, обстріли… Говорить, що до цього можна звикнути і пристосуватись. Але найбільш дошкуляє відсутність можливості прийняти душ.

— Не подумайте, я не скаржуся, але гігієна завжди дуже важлива, особливо для жінки, — говорить Вероніка. — Я інколи жартую: «У вас на позиції є душ? Тоді я йду до вас! Навіть якщо для цього мені потрібно буде кілька кілометрів пробиратися «полями».

Ця смілива дівчина родом зі старовинного та мальовничого міста Дрогобича, що на Львівщині. Коли твої батьки — військові медики, навіть не виникає питання, яку справу для себе в житті обирати. Закінчивши 2015 року другий курс медучилища, Вероніка не стала чекати — відразу написала заяву на академічну відпустку та поїхала на війну. Була санінструктором у добровольчому підрозділі «Карпатська Січ», потім підписала контракт і служить в одній з механізованих бригад. На передовій Ніка врятувала життя багатьом бійцям. Їй довелося працювати в найгарячіших точках: від пекельних Пісків до Приазовського напрямку.

Пам'ятає Вероніка свого командира з позивним «Піонер». Якось він подарував їй зручний бронежилет. Дівчина надзвичайно тішилась тим подарунком, а через день дізналася, що «Піонер» загинув.

— Прилетіло» з АГСа, і ми нічого не змогли зробити, — з сумом згадує Ніка. — Та не можна зациклюватися на поганих спогадах. Треба думати про живих. Наприклад, був поранений у ногу хлопець з батальйону «Дніпро-1». Дуже переживав, що не зможе нормально ходити. А вже за місяць прислав мені фотографію, де він підкорив Говерлу. Медик не має права бути емоційним, щоб у майбутньому чітко робити свою справу. Це не бездушність, просто так треба…

Вероніка завжди казала хлопцям, що вона така ж сама бойова одиниця, як і вони

Ніка неодноразово нагадувала хлопцям на «нулі», що вона така ж бойова одиниця, як і вони. Звісно, вони не дозволяють їй копати окопи чи укріплювати бліндажі, робити будь-яку важку справу, бо для них вона все одно — дівчина.

— Але я віддячую їм своєю усмішкою, — жартує Ніка. — Не всі хвороби можна вилікувати пігулкою чи уколом. Важкі окопні будні виснажують хлопців також і морально, тому я завжди намагаюся бути «на позитиві», жартую та підбадьорюю. І ви не повірите, коли вони бачать, що дівчина в таких самих умовах, що й вони, залишається життєрадісною — їх це дуже надихає.

Наостанок Вероніка поділилася своєю мрією. Ось уже два роки вона заощаджує, щоб під час відпустки відвідати Париж. І тоді в її дамській сумочці, безперечно, буде весь «корисний набір» звичайної дівчини, а поки ж у рюкзаку — медикаменти, зубна паста, щітка і невеличкий рушник.

Дмитро ЗАВТОНОВ

«ГОЛОВА, ДВІ РУКИ Й НОГА — ХІБА ЦЬОГО ЗАМАЛО, ЩОБ ДАЛІ ЖИТИ?»

УТРАТИВШИ НОГУ ВІД ПІДРИВУ МІНИ, ВОЛОДИМИР СОЛОВЕЙКО НИНІ ПРОДОВЖУЄ ВОЮВАТИ В СКЛАДІ СВОГО З'ЄДНАННЯ НА ПЕРЕДОВІЙ

«Оце і є наш Соловейко!» — каже начальник інженерної служби бригади полковник Андрій Галдак, указуючи на одного з військових. Ніщо не вирізняє його з-поміж інших хлопців, і, якщо не знати, то й здогадатися, що цей хлопець має протез замість ноги. Спочатку розмова йде важко, видно, що військовий не надто любить розповідати про себе, та коли мова зайшла про інженерну справу, його ніби підмінили, очі в нього засяяли. Ще кілька хвилин — і він, уже сміючись, розповідав про бойові епізоди й навіть про своє поранення. Стає зрозумілим, що Соловейко недарма отримав свій позивний «Соняшник». Від нього так і віє сонцем, теплом і щирістю

На початку 2015 року під час четвертої хвилі мобілізації Володимир потрапив у щойно сформовану мотопіхотну бригаду. У цивільному житті він учився на психолога, а у війську став командиром взводу інженерного загородження. Тільки-но прийшов у підрозділ, випало йому займатися розмінуванням. Навчання не покинув, коли був час, готувався до іспитів. У відпустці захистив дипломну роботу, а диплом отримав уже після поранення.

Першого дня пройшов на протезі аж цілих п'ять метрів, здається, навіть знепритомнів через біль. Так хотілося матусиних смаколиків, що через 12 днів я «став» на ноги й поїхав додому

Сапер-мінер має на війні завжди вдосталь роботи. З-поміж багатьох епізодів «Соняшник» найчастіше згадує мінування під Павлополем, коли вночі його групі поставили завдання замінувати підходи до наших позицій. Кожен ніс за плечима чималий рюкзак, де були міни та обладнання для розмінування тощо. Напевно, група нагадувала бойових мурах. Ворог почав гатити з мінометів і кулеметів, і важко уявити, що могло б статися, якби влучило хоча б в одного з них. Бойовики шаленіли, безперестанку ведучи вогонь. Переховуючись, повзучи, перебігаючи, група виконала завдання, таким чином зробивши для ворога майже неприступними підступи до наших позицій.

Що стосується дій окупантів, то, крім звичайних мін, які давно нікого не дивували, вони застосовують й заборонені міжнародними конвенціями пластикові міни, яких не виявляє міношукач.

— Того разу нас закинули на п'ять днів в один із районів для розчищення місцевості від мін. Працювати довелося майже цілодобово, спали максимум по чотири години, тому вже через три доби відчувалася неймовірна втома. Не знаю чому, але того дня я прокинувся о 4-й ранку. Дивувало те, що спати не хотілося, — згадує «Соняшник». — Поснідавши разом із розвідниками, ми вирушили продовжувати розпочату справу. — Я йшов попереду. Майже одразу виявив розтяжку. Потім іще одну й ще… Без зайвих складнощів знешкоджував знахідки. У лісосмузі все було буквально нашпиговано мінами й розтяжками. За характером їхнього встановлення неважко було здогадатися, що тут працювали російські спеціалісти. Промацати все по сантиметру через високу траву було надзвичайно складно. Під час розмінування ти весь, як оголений нерв, бо не маєш права на помилку. Раптом мій щуп натрапив на складний «подарунок». Та міна вже не скалічить чиєсь життя. Мені вдалося її знешкодити, а от на другу, таку ж саму, попався…

Пам'ятаю, як мене відкинуло. Через вибух я зробив «сальто» назад, бо рюкзак зі спорядженням був важкий. В очах потемніло. Стер землю з очей і майже одразу відчув, як нестерпно пече в ногах! Праву

Старший лейтенант Володимир Соловейко

ногу посікло осколками та обпекло, а коли я подивився на ліву, то зрозумів, що з нею справжня біда. За коліном її буквально пошматувало. Підбіг розвідник та аж закляк. «Чого стоїш, джгут накладай, бачиш підвестися не можу!» — «збадьорив» я його командирським голосом.

Хлопцям довелося дві години тягнути «Соняшника» до позицій, де на нього чекала машина. Медик розмовляв із пораненим дорогою до лікарні, щоб той не непритомнів, а невгамовний Володимир віджартовувався та, наче й не було нічого, казав лікарю: «Дай хоч трохи подрімати, я ж невиспаний».

— У маріупольському шпиталі я не давав лікарям різати форму, бо недавно ж її отримав, — продовжує розповідь Володимир Соловейко. Був упевнений, що форма мені ще знадобиться, бо не припускав навіть думки, що не залишусь у війську. Коли остаточно зрозумів складність ситуації, то просив лікарів зберегти ногу. Вони робили все можливе, але надто важкими виявилися поранення… Після операції тиждень був у реанімації в дніпровському шпиталі. Потім евакуація літаком у Київ.

Часто мене запитують, як знайти силу після ампутації? Я бачив хлопців, яким пощастило набагато менше, аніж мені, тому не те що не падав духом, а чітко розумів, що не тільки стану на ноги, а й продовжу службу.

Голова, дві руки й нога — хіба цього замало, щоб далі жити? — жартує він. — Першого дня пройшов на протезі аж цілих п'ять метрів, здається, навіть знепритомнів через біль, але постійно просив прискорити процес реабілітації. Лікар казав, що я другий у його практиці, котрий за такий короткий час почав ходити на протезі. Так хотілося матусиних смаколиків, що через 12 днів я «став» на ноги й поїхав додому.

За словами начальника інженерної служби бригади полковника Андрія Галдака, «Соняшник» є прикладом для людей, які цілком здорові, але завжди чимось не задоволені.

— Коли я їхав у Київ провідати Володю в шпиталі, то очікував знайти пригніченого хлопця. Заходжу, а він усміхається до мене й каже: «Роби що хочеш, командире, але щоб я повернувся в бригаду!» — згадує полковник Андрій Галдак. — Наш Соловейко ніколи не скаржиться, що йому хтось щось винен. Він завжди запитує: «Що я можу зробити для бригади?»

Звісно ж, командування посприяло, тим паче що Соловейко був у бригаді з першого дня її створення. Наразі він обіймає посаду начальника топографічної служби й не терпить до себе жодних послаблень.

За спогадами командира розвідувального взводу з позивним «Ангел», Володимир своєю роботою зберіг не одне життя. Він завжди йшов попереду та щоразу підбадьорював стомлених воїнів жартами. Не було жодного сумніву, що людина з такою жагою до життя стане знову в стрій.

— Я не вважаю себе якимось особливим або героєм. Я просто йду далі, аби й інші бачили: те, що зі мною сталося, не вирок. Я втратив ногу, але не втратив жагу до життя. Своє майбутнє я бачу тільки в армії, — підсумовує Володимир Соловейко.

Отакий він, наш Соловейко з позивним «Соняшник», який навіть про нагородження орденом «За мужність» ІІІ ступеня скромно промовчав...

Дмитро ЗАВТОНОВ

«ДЛЯ ВІДНОВЛЕННЯ ТЕЛЕФОННОЇ ЛІНІЇ ІНКОЛИ ПОТРІБНО ПРОЙТИ КІЛОМЕТРИ ПІД НОСОМ У ВОРОГА»

Анна Сичева мріяла бути вихователем дошкільнят, вчити малечу писати і рахувати, допомагати їй пізнавати світ. Але після закінчення Бердянського державного педагогічного університету жодного дня не працювала за спеціальністю. Коли в Україні почалася війна, думка стати військовою не полишала її ні на мить. Чарівна дівчина зі щирою посмішкою та красивими карими очима щомісяця оббивала пороги місцевих військкоматів і просилася в район проведення АТО. Військові намагалися переконати її, що війна — не жіноча справа. Сім'я теж не поділяла намірів Анни. Та дівчина не здавалася...

У вересні 2016-го Анна присягнула на вірність українському народу й одразу ж після навчання на курсах зв'язківців у складі батальйону морської піхоти вирушила в район проведення антитерористичної операції.

— Спочатку важко було звикнути до вибухів снарядів, — говорить Анна. — Добре, що в складних ситуаціях хлопці завжди намагалися допомогти і підтримати.

Згодом Анну Сичеву призначили оператором інформаційно-телекомунікаційного вузла зв'язку батальйону.

— Зв'язківець на передовій — посада вкрай важлива й небезпечна. Досить часто після ворожих обстрілів телефонні дроти пошкоджуються. Для відновлення лінії треба пройти кілометри, щоб знайти розрив, або з катушкою на плечах прокласти нову лінію зв'язку. І все це під носом у ворога. А під ногами в цей час може бути не тільки багнюка, сніг чи лід, а й ворожі розтяжки, — розказує солдат-зв'язківець.

Зараз Анна у відпустці, після закінчення якої знову вирушить на передову. Каже, що не може довго перебувати дома, коли на Сході України триває війна.

Богдана ДЕРЕШ

ФЕНОМЕН ПОСТПРАВДИ

ПЕРЕВАГУ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ ВІЙНІ МАТИМЕ ТОЙ, ЧИЯ ОЦІНКА ФАКТУ ПЕРЕМОЖЕ В СУСПІЛЬНОМУ ДИСКУРСІ

В одному зі своїх інтерв'ю радник Президента США з національної безпеки генерал-лейтенант Герберт Макмастер наголосив на необхідності винайти спосіб протистояння стратегії, яку Росія постійно вдосконалює. Зокрема дезінформація, пропаганда і соцмережі є каналами для розколювання суспільства й посилення соціальної конфронтації. Макмастер уточнив: ця проблематика присутня в американській Стратегії національної безпеки, оскільки питання, які роз'єднують чи об'єднують націю, особливо ті, що стосуються цінностей, критично важливі саме в контексті нацбезпеки. Україна фактично є полігоном і лабораторією, де теперішня Росія випробовує технології інформаційної війни, спеціальних медіаоперацій та соціальної інженерії

— Підсумки 2017-го такі. Росія здійснює потужну інформаційно-медійну підтримку власних інтересів у світі. Медійна складова російських сил радикально інтегрована на кшталт армійських підрозділів. У них відсутні вільні медіа. Тому ця робота там є злагодженою, успішною і ефективною

Звісно, статус такого от «полігона» не тішить, проте путінська агресія нас багато чого навчила. Зокрема в Україні ніби нізвідки з'явився цілий кластер фахівців із нових інформаційних воєн. Вони вже накопичили цікавий досвід протидії сучасним викликам у сфері інформаційної безпеки.

Передовсім сподобалася оцінка перебігу інформаційної війни, дана заступником міністра інформаційної політики України Дмитром Золотухіним. Він зауважує, що минулий рік був дуже важким. Є хороші й погані новини. Хороші такі. Якщо на початку путінської агресії мейнстрим (основний напрямок) визначали люди із медіа-сфери, то зараз це стає менш цікавим пресі та певним їхнім донорам. Тобто з'явилася можливість працювати академічним фахівцям у сфері безпеки. Погані ж у тому, що, окрім України, в більшості країн нічого принципово не змінилося.

— Свого часу я був у Гельсінкі на Першому установчому семінарі центру, створеному ЄС для запобігання гібридним безпековим загрозам, — зауважує Дмитро Золотухін. — Дуже добре, що вони його організували і знайшли такий формат функціоналу, до якого долучилася частина країн Євроатлантики. Тут лідерство було за Фінляндією, яка у фінансування цього центру (на рік потрібно 1,4 млн) надала з бюджету майже 700 тисяч. Євросоюз вирішив на 2018-й виділити загалом 1 мільйон для боротьби з дезінформацією. Тобто в цій сфері на теренах ЄС нічого цьогоріч глобально не зміниться. Спілкування там показало: західноєвропейські колеги просуваються в цьому напрямі повільно. За моєю оцінкою, в нас іще є приблизно два роки на переконування цих дипломатично-політичних кіл у необхідності створення дієвої протидії гібридним загрозам. Підсумки 2017-го такі. Росія здійснює потужну інформаційно-медійну підтримку власних інтересів у світі. Медійна складова російських сил радикально інтегрована на кшталт армійських підрозділів. Тобто в них відсутні вільні медіа. Тому ця робота там є злагодженою, успішною і ефективною. Запорукою того є забезпечення діяльності фінансово-адміністративним ресурсом, фактично наявністю центру ухвалення рішень, який формує плани медійної підтримки й наративи. Решта інституцій їх виконують. Згадане не означає, що це прямі накази. Всі структури діють у коридорах загальних наративів і за це отримують доступ до фінансів.

Ключова атака на Україну в 2017-му — запуск вірусу Petya 27 червня. Один із чинників кібербезпеки і всеохопного підходу до вирішення цих проблем — інформаційна компонента. Досить важкою частиною цієї ситуації є те, що державні органи не вибудували офіційної позиції щодо інформування громадськості до кінця доби атаки. Інструкції, опубліковані тоді у ФБ, не спинили медійну хвилю, що поширилася із фейками — нібито рекомендаціями по боротьбі з вірусом. Так само клонували інформацію, що наші спецслужби і влада не здатні гарантувати відповідного рівня безпеки.

Нині обговорюється важливість створення платформи «Україна–НАТО» з протидії гібридним загрозам. Досвід та знання про природу гібридних загроз в українській академічній сфері випереджає західний на 4–5 років, але їй бракує фінансування та виконавського рівня втілення нібито новаторських та практичних ідей.

— Зараз у світі широко обговорюється можливість ідентифікації так званого хейтспічу (або — мова ворожнечі), — зауважує заступник міністра інформаційної політики. — В європейських експертних колах останні тенденції свідчать, що ідентифікація й заборона хейтспічу може сприйматися як форма обмеження свободи слова. І тут важко визначити «погані» чи «хороші» слова. Щоб про це говорити, потрібно оперувати науково обґрунтованою методологією, що одні слова породжують негативні реакції, а інші — їх не провокують.

ЕМОЦІОГЕНИ — НОВА ЗБРОЯ РОСІЙСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

Після «розіп'ятих хлопчиків» росіяни змінили тактику. Вони дедалі більше намагаються вплинути на емоції тих людей, на кого здійснюють інформаційну атаку. Її мета — поширення не позиції, як в технології фейку, а саме емоції. Це рівень психології, яку потужно розхитують за парадигмою «зрада-перемога». Байдуже, яка подія сталася — когось заарештували, вбили, щось згоріло чи вибухнуло. Суть — передати емоцію, аби в об'єкта інформатаки виник страх, розчарування, зневіра. Інструментом ворога є так звані експертні оцінки. Коментуючи факти чи тренди, певні люди нав'язують той сенс, наратив, що Україна приречена на вічний статус «фейлстейт» (нежиттєздатна держава-невдаха). Звісно, це супроводжується негативною емоційною підкладкою, — зауважує інтернет-маркетолог Петро Савич.

— Нині змінюється сама бізнес-модель продукування й поширення інформації. Це стосується і пропаганди та контрпропаганди, різних меседжів. Зараз відеоконтент превалює над текстом

— Феномен постправди в тім, що перевагу в інформаційній війні матиме той, чия оцінка факту переможе в суспільному дискурсі, — переконаний пан Савич. — Нині Росія генерує фейки. А наші фахівці мають пояснювати, де ті містяться, викриваючи токсичні джерела такої інформації. Ми повинні не лише захищатися, а й атакувати — причому й асиметрично. Навіть тим, що першими реагувати на факти на ворожій території. У цій війні аудиторією є голови людей, які перебувають на окупованих теренах. Які контрзаходи? Варто опрацювати наші поняття і філософію. Для українця перша цінність — не держава, як у Росії, а людина та громадянин. Ми маємо повернути з небуття власні архетипи. Саме вони здатні пояснити, чому українська нація втрималася навіть у найжахливіші часи. Це цінності, за які ми боремося, воюємо і захищаємо. Українці не повинні дати себе спаплюжити і окупувати, як у минулі століття. Проте націю не об'єднають ані кров у жилах, ані перекази минулого, ані пам'ять про звитяги предків. Нас ефективно згуртують лише спільні проекти майбутнього — не нав'язані згори, а усвідомлені й вистраждані всіма активними громадянами. Це сказав іспанський філософ Хосе Ортега-і-Гассет. І це гасло має бути провідним у бійців нашого інформаційного фронту.

Цікаво, що компанія IJI IT Group розробила практичну технологію вимірювання інформаційного впливу в кількісних показниках. Ідея цього проекту в тім, щоб реалізувати систему стратегічного моніторингу, яка визначала б й охоплювала б усі види загроз, яким піддається Україна. За допомогою цієї технології можна визначити мету, завдання та роль кожного впливу, атаки чи інформаційної диверсії.

— Щоправда, універсальної моделі не існує, — визнає представник компанії Олександр Гребініченко. — Ми використовуємо окремі практичні моделі для отримання потрібних результатів. Завдання — забезпечити швидкість аналізу, щоб визначати загрози на оперативному рівні — щоденні, щотижневі, щомісячні. Друге завдання — комплексне дослідження негативного інформаційного впливу. Аналізуючи певний ворожий, пропагандистський наратив щодо України, ми зосередилися на його психологічних аспектах. Оскільки наратив — не факти, а історія про них, ми досліджуємо цю історію — історію про нас, яку складаємо не ми. Використовувалися дві моделі — модель нейрологічних рівнів та сентимент-аналізу, або аналізу емоціогенів у текстах. Найбільш впливовим є рівень ідентичності й місії людини, це загрозливий вплив. Наприклад, у текстах певного видання глава держави постійно згадується в поєднанні з негативними персо-

нажами в різних контекстах. На рівні поведінки — президент підписав закон, який обмежує права громадян. На рівні здібностей — президент холоднокровно підписав закон. На рівні переконання — президент вважає за необхідне закручувати гайки. На рівні ідентичності — він є диктатором. Тобто ми бачимо, що залежно від рівня впливу змінюється емоційне ставлення до тексту, і він по різному впливає. Й одразу видно, як Україну бачать росіяни, європейська аудиторія чи внутрішня.

СМИСЛОВІ АТАКИ ПЕРЕДУВАЛИ АНЕКСІЇ КРИМУ І АГРЕСІЇ НА ДОНБАСІ

IJI IT Group мала завдання автоматизувати визначення джерел пропагандистських маніпуляцій. Окремих ЗМІ та окремих повідомлень, які містять маніпулятивний контент. Увесь пропагандистський наратив можна описати обмеженою кількістю слів — 20–25%, що визначають зміст повідомлення. Разом із філологами фахівці компанії провели дослідження однієї з безкоштовних київських газет. Аналіз текстів на емоціогени визначив 4 їхні типи. «Началася справжня паніка…», «Наслідки плачевні…», «Что учудилаУкраина…», «Позор Украины…» Ці словосполучення діють цілеспрямовано на емоції. Ключові слова — емоціогени визначають тематику публікації «атомна криза України», «издевательства Украинского правительства», «пагубность европейского выбора». Третя група — референтні сполучення з ключовим словом-емоціогеном. Ці слова є сильними, бо діють на рівні ідентичності. Такі вирази, як «гетто для російськомовних», «геноцид украинской нации», «Украины больше нет и никогда не будет», неабияк впливають на аудиторію. Засоби формування когнітивної реальності — те, що може статися, але не сталося. Наприклад, «Когда рухнет курс?», «Рішення по Україні прийнято». Так нам намагаються дати картину світу і картину подій, які можуть відбутися. Виникає штучний страх і формується альтернативна реальності. Тобто теперішня інформаційна війна є високотехнологічною. І тут з позицій необхідності формування українського наративу та використання технологій неймінгу важливо, щоби силовики, правоохоронці, урядовці, проукраїнські лідери думок послуговувалися однією термінологією.

— Смислові атаки росіян передували анексії Криму і агресії на Донбасі. Почасти діяли старі радянські, або й імперські смислові штампи. Працювали потужні генератори чуток. Багато українських політиків, журналістів стали їхніми носіями, повторюючи, гіперболізуючи їхній зміст і силу реальної загрози. Приміром, чутки про непереможність «потужної російської армії». Буцімто ми не зможемо їм протистояти, — говорить Рена Марутян, доцент кафедри національної безпеки Національної академії управління при Президентові України. — Смислова війна — ширше поняття, ніж інформаційна війна. Оскільки активними її агентами, окрім журналістів, експертів, лідерів думок, як в останній, є ще й солдати, письменники, режисери, діячі культури і навіть спорту. Словом, публічні люди. Тут і канали впливу ширші. Якщо в інформаційній війні — ЗМІ, мережа Інтернет, то у смисловій — когнітивний пізнавальний рівень. Це продукти мас-культури — включно із театром, кіно, спортом, шоу-бізнесом тощо. І тепер зрозуміло, чому наша держава виключила доступ до мережі «ВК», заборонила російські фільми. Це одна з наших технологій протидії саме смисловій війні. Не всім це подобається, зрозуміло. Але іншої можливості змінити наш когнітивний простір колективної свідомості та цінностей просто не існує. От подивіться, які нині відбуваються війни пам'яті! Росія вкладає власні сенси в пам'ятники. Європейська ж традиція мілітарної пам'яті зовсім інша, значно скромніша, неагресивна, примирлива. І дуже правильно ми змінили символи й пам'ятні дати щодо Другої світової. От уже п'ятий рік поспіль ми чіплятимемо на 8 травня червоні маки як знак загальноєвропейської меморіальної традиції.

ЄВРОПУ ОТРУЄ ТОКСИЧНИЙ СЕГМЕНТ .RU. ПОТРІБНА ЯКІСНА ПРОТИОТРУТА

— До початку агресії в Україні наш центр займався сприянням строковій службі й системою безпеки серед російськомовних, — говорить Григорій Сеньків, представник Національного центру підвищення обізнаності про безпеку і оборону (Естонія, Таллінн). — Ми ангажували зацікавлених і проестонськи налаштованих російськомовних людей у державну систему. Від початку 2014-го українська тема почала резонувати в нас. З'явилися аномальні типи поведінки у медіа-просторі й соцмережах. Нам стало цікаво: звідки в молодої аудиторії з'явилися чужі доти смисли, які вони активно використовувати в соціальних медіа? І запідозрили, що ця трансформація керується чи координується ззовні. Щоб не бути абстрактними у здогадках, вирішили внести ясність через дослідження в соціальних медіа. Цікавила загальна ситуація у країні й у регіонах компактного проживання російськомовних — аудиторії, яка споживає переважно контентний матеріал російських телеканалів і сегменту .ru Інтернету. Картинка з пропагандою ізоляційної політики щодо світу, нав'язана аудиторії РФ, впливала й на росіян Естонії, а це 27% її громадян. Найбільше дивує і жахає водночас те, що тему СРСР у нас обговорює і навіть певним чином відчуває ностальгію за ним молодь, народжена вже після розвалу радянської імперії. Країни Балтії в секторі «ВКонтакте» — один із важливих хабів створення й поширення ідеологічно токсичного контенту серед місцевих користувачів. Тут багато груп на кшталт «Сводки ополчества России», «Антимайдан» тощо. Вони живуть у Таллінні чи Вільнюсі, виставляють на свої стіни контент зі згаданих ресурсів, де панує засилля проросійської риторики. Так само й у Facebook. Соцмережі Балтії — надто зручний канал для поширення ідеологічного контенту, причому ворожого до цих країн. У нас завжди до Росії ставилися з обережністю, особливо після подій в Україні. Суспільство наше тверезіє. Проте є певні явища, що розчаровують. Приміром, естонські російськомовні строковики досі використовують у своїх смартфонах російське програмне забезпечення, всілякі додатки, які однозначно не сприяють нашій безпеці. Ми дійшли висновку, що вихід тут такий: заборонами проблему не вирішити, потрібно пропонувати альтернативу. Причому значно якіснішу за російський «оригінал».

— Події в Україні, особливо окупація Криму й війна на Донбасі, поляризували суспільство у країнах Балтії. Найбільше — в Латвії та Естонії, де значна російськомовна діаспора. Водорозділ, якщо можна так сказати, проліг саме за етно-лінгвістичною ознакою. Етнічні балтійці здебільшого підтримали Україну, а от російськомовні вірили у псевдоправду, що лине із Росії, — констатує Дмитро Теперік, інший представник естонського Національного центру підвищення обізнаності про безпеку і оборону.

— Наша держава виключила доступ до мережі «ВК», заборонила російські фільми. Це протидія саме смисловій війні, а це значно ширше поняття, аніж інформаційна війна. Оскільки активними її агентами, окрім журналістів, експертів, лідерів думок, як в останній, є ще й солдати, письменники, режисери, діячі культури і навіть спорту

— Багато які з наших фахівців інформаційної безпеки іще перебувають у парадигмі друкованого газетного або книжного мислення. Ми орієнтуємося на людей, які отримують пропагандистські меседжі через газети і телебачення, зовсім забуваючи, що наступне покоління вже входить у життя. Називайте його як завгодно, та воно виросло на гаджетах, — переконана Оксана Одаренко, старший викладач кафедри журналістики Київського університету ім. Б. Грінченка. — Воно погано сприймає книжкову продукцію і друковане слово. Почасти не сприймає тексти як такі. А лише зображення й інші форми візуалізації. Тобто це зовсім інший формат інформації і виготовлення контенту та його трансляції. Для людей, які зросли на друкованих виданнях і телевізорі, можна апелювати до Сковороди й Шевченка, а от до теперішніх дітей — ні. Або ми перетворимо філософські тези і образ Сковороди на цікаву, захопливу мультимедійну історію чи лонгрід, або ми маємо про них забути. На нове покоління такі постаті у традиційному форматі не спрацюють. Їх варто подавати по-сучасному. Власне, ми маємо переглянути погляд на те, що нині змінюється сама бізнес-модель продукування й поширення інформації. Це стосується і пропаганди та контрпропаганди, різних меседжів. Зараз відеоконтент превалює над текстом. І тому важливий меседж має вміщатися на екрані смартфона — він не має бути гігантським.

Геннадій КАРПЮК

У КОНТРАКТНИКІВ НЕЗАБАРОМ НОВОСІЛЛЯ

У РІЗНИХ ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ АКТИВНО ПРОВОДИТЬСЯ РЕКОНСТРУКЦІЯ СОЛДАТСЬКИХ КАЗАРМ ПІД ЖИТЛОВІ КОМПЛЕКСИ ПОЛІПШЕНОГО ПЛАНУВАННЯ

ЗАЛИШИЛОСЯ ПОСІЯТИ ЧОРНОБРИВЦІ — І МОЖНА ЗАСЕЛЯТИСЯ!

Історичні будівлі казарм полку австро-угорських драгунів у місті Теребовля, що на Тернопільщині, у 2018 році знову стануть домівкою для військових. Розпочатий 2016 року процес капітального ремонту споруд військового містечка вже, як кажуть, на фінішній прямій

У цьому гуртожитку військовослужбовці житимуть у кімнатах по 3-4 особи

Територія військової частини у Теребовлі не використовувалась за призначенням 14 років: у 2004 році підрозділ ППО, який тут розміщувався, було передислоковано в інше місце. Щоправда, територію об'єкта не спіткала доля багатьох інших військових містечок, що пустували. Споруди та територія не були розграбовані. Вандалами, які поступово приводили в непридатний стан інфраструктуру військового містечка, були час та негода.

Однак 2016 року керівництвом держави було прийнято рішення про відновлення функціонування військового об'єкта та переобладнання казарменого фонду для проживання особового складу за стандартами НАТО. За планами оборонного відомства, сюди заселяться військовослужбовці однієї з артилерійських бригад, що дислокуються на Тернопільщині.

Солдатська казарма вже набула вигляду гуртожитку, де військовослужбовці будуть розміщуватися не у загальному приміщенні, а житимуть в кубриках по 3-4 особи.

На проведення ремонтних робіт із бюджету Міністерства оборони України були завчасно виділені кошти. За результатами відкритих тендерних процедур за системою Prozorro право на проведення робіт з капітального ремонту казарми отримала компанія «Ферозіт», яка в 2016 та 2017 роках отримувала відповідне фінансування.

За два роки робіт на об'єкті від старовинної будівлі оригінальними залишилися фактично лише стіни, решта — нове. У казармі встановлено нове покриття даху, всередині замінена електрична проводка, проведено внутрішні штукатурні та облицювальні роботи, покладено нову підлогу, утеплено та оздоблено фасад. Виконано монтаж елементів каналізації, теплових магістралей, водопровідних труб, вентиляції. У душових кімнатах, вбиральнях та кухонних блоках встановлено сантехніку і вентиляційну мережу. В містечку вже збудовано нову сучасну твердопаливну котельню.

Варто відзначити, що, крім ресурсів держави, на розбудову інфраструктури військового об'єкту доклали фінансів і органи місцевого самоврядування та підприємці. Зокрема за рахунок підприємців-доброчинців була встановлена паркання сітка протяжністю у понад 800 метрів навколо військового містечка, здійснено електрифікацію об'єкта.

Станом на початок 2018 року виконання будівельних робіт на об'єкті складає 95%. Нині будівельники чекають, коли зійде сніг, щоб завершити облаштування прибудинкових територій та під'їзних шляхів до будівель. Остаточне завершення робіт на об'єкті заплановано до кінця березня 2018 року, якщо, звичайно, дозволять погодні умови.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

ВІД КАРКАСА КАЗАРМИ ДО СУЧАСНОГО ГОТЕЛЮ — ОДИН РІК!

Армійська спортивна інфраструктура на Західній Україні у 2018 році поповнилась відразу декількома об'єктами. За кошти Міністерства оборони України було здійснено капітальну реконструкцію споруд готелю та казарми на території Навчально-спортивної бази зимових видів спорту Міноборони України у мальовничому селищі Тисовець. Справа в тім, що донедавна цей об'єкт використовувався виключно як центр зимових видів спорту міжнародного значення. Але із початком АТО на Сході країни постало питання реабілітаційних програм для солдатів та офіцерів українського війська. І кращого місця, де їх можна було б втілити у життя, годі й шукати: мальовничі краєвиди, віддалення від великих населених пунктів. Тому й вирішили: відділ психологічної та фізкультурно-спортивної реабілітації для учасників АТО буде саме тут! Витрачені оборонним відомством держави майже 28 мільйонів гривень були вдалою й своєчасною інвестицією у комфорт і сучасні умови проживання відвідувачів спортивного об'єкту. До речі, його вже встигли оцінити військовослужбовці однієї з механізованих бригад, які першими після повернення з району проведення АТО проходили реабілітаційну програму в Карпатах.

І от на черзі здача ще одного об'єкта, на цей раз у Львові. В 2018 році спортсменів, які прибуватимуть для участі в тренувальних зборах та змаганнях на Навчально-спортивну базу літніх видів спорту МО України очікує приємна новина. Відтак атлети більше не шукатимуть прихистку в міських готелях чи гуртожитках, а отримають можливість комфортного розміщення просто на території армійського спортивного комплексу. Незабаром тут відкриється й власний готель, розрахований на одночасне проживання майже 150 осіб.

Начальник відділу капітального будівництва Західного територіального КЕУ майор Володимир Клецун розказав, що до 2015 року ця споруда використовувалась як казармене приміщення для проживання солдатів-строковиків. Під час реформування навчально-спортивної бази кількість військовослужбовців строкової служби було зменшено. Будівля казарми певний час не використовувалася за призначенням, і її було вирішено переобладнати під сучасний готель для проживання спортсменів. У 2015–2016 роках було виготовлено проектну документацію та проведено торги для визначення виконавця реконструкції будівлі. Під цей проект із бюджету оборонного відомства було виділено близько 21 мільйона гривень.

Нині колишню типову чотириповерхову радянську казарму не впізнати. Дах накрито покрівлею шатрового типу. На першому поверсі розташовуються реєстратура, адміністративні приміщення, камери схову, їдальня, розрахована на одночасне харчування 80 осіб, культурно-масовий блок у вигляді спортзалу та кімната для брифінгів, санвузли й інші приміщення. Три поверхи вище — це 45 номерів для проживання спортсменів. 10 однокімнатних «люксів», 26 двокімнатних та шість одномісних номерів. Три номери призначені для спортсменів з особливими потребами: окрім ширших дверних отворів, ці кімнати також обладнані спеціалізованими пристосуваннями, які допоможуть у побуті спортсменам, що пересуваються на візках. Зокрема у санвузлах та душових кімнатах таких номерів установлено спеціалізовану сантехніку, умивальники й душові кабіни. У готелі буде змонтовано два ліфти виробництва японської фірми «Мацуі». Один із них призначений для обслуговування людей з особливими потребами.

— Зараз роботи на об'єкті на завершальній стадії, — говорить майор Володимир Клецун. — Представники фірми-виконавця робіт завершують монтаж ліфтового обладнання. Коли зійде сніг, біля споруди буде облаштовано паркувальний майданчик. Окрім того, буде облаштовано і зовнішні пандуси для відвідувачів з особливими потребами. А представникам навчально-спортивної бази літніх видів спорту залишиться вирішити питання закупівлі та встановлення меблів усередині будівлі. Отже, можна перерізати стрічку, запускати кота і жити по-новому!

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

У РІВНОМУ КОНТРАКТНИКІВ РОЗСЕЛЯТЬ У РЕКОНСТРУЙОВАНІЙ КАЗАРМІ

Наприкінці минулого року в Рівному було завершено реконструкцію триповерхової будівлі казарменого типу.

Як повідомили представники Західного територіального квартирно-експлуатаційного управління Міністерства оборони України (замовник будівельних робіт), станом на 1 січня поточного року казарма повністю відремонтована, і замовник вже здійснив остаточні розрахунки із виконавцем робіт — компанією «БВК Форвард Плюс». Про це свідчать акти виконаних робіт.

Слід відзначити, що раніше це була звичайна армійська казарма радянського зразка для розміщення військовослужбовців строкової служби. У ході реконструкції у будівлі було змінено внутрішнє планування, яке тепер дозволяє розміщувати військовослужбовців за контрактом в окремих кімнатах по 4–6 осіб. У будівлі замінено вікна, електропроводку, сантехніку, систему опалення тощо.

Зараз цей об'єкт чекає на доукомплектування новими меблями і незабаром буде готовий прийняти нових мешканців у військових одностроях.

Вадим БАКАЙ

ЧОМУ ОТГ НЕ ХОЧУТЬ РЕАЛІЗОВУВАТИ ПРАВА УЧАСНИКІВ АТО НА ЗЕМЛЮ,

АБО ПРО ПОЗИТИВНИЙ ДОСВІД ТА ПРОБЛЕМИ У ВІДВЕДЕННІ ЗЕМЕЛЬНИХ НАДІЛІВ ДЛЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ У ЗАПОРІЗЬКІЙ ОБЛАСТІ

Серед пріоритетних питань у соціальній політиці держави — захист учасників АТО, зокрема першочергове відведення для них земельних ділянок. На жаль, у багатьох регіонах тисячі ветеранів АТО безрезультатно оббивають пороги чиновників. Хоча є й позитивний досвід, наприклад, на Запоріжжі, де органи самоврядування сприяють реалізації права учасників бойових дій на землю, адже вважають це одним з напрямків соціальної стратегії повернення ветерана АТО до мирного життя. Водночас виникають проблеми, зокрема пов'язані з передачею земель у комунальну власність новоутворюваних об'єднаних територіальних громад (ОТГ)

За даними Державної служби з питань геодезії, картографії та кадастру України, на сьогодні в Запорізькій області учасники АТО та родини загиблих бійців уже отримали у власність понад 1 900 земельних ділянок, проекти землеустрою затверджено на більш як 2,76 тис. гектара. На черзі ще понад 4 300 дозволів на відведення землі. З їхньою реалізацією площа ділянок, які отримають у власність учасники АТО, на Запоріжжі зросте до 5,47 тис. гектара. Тож найближчим часом право на землю тут реалізують понад 5000 військовослужбовців з 12 000, зареєстрованих у відділах соціального захисту області.

Олексій Скворядков

Як повідомив керівник обласного центру допомоги учасникам антитерористичної операції (ЦДУ АТО) Олексій Скворядков (у недалекому минулому боєць АТО), з початку роботи центру та його представництв у містах та районах Запорізької області до них надійшло понад 23 тисячі звернень від ветеранів війни, членів родин загиблих, рідних та близьких бійців. З них близько 15% стосуються земельного питання. Аби сприяти його вирішенню міський голова Запоріжжя створив спеціальну комісію, до якої увійшли військовослужбовці, представники громадських організацій учасників АТО, фахівці з землеупорядкування, депутати міськради та волонтери.

— Депутати місцевих рад та представники обласного Головного управління Держгеокадастру надають правову допомогу і водночас дізнаються про проблеми, які виникають в атовців під час реалізації права на землю. У ході зустрічі представників комісії з військовослужбовцями підтримано пропозиції щодо створення садівничих товариств, — зазначає Скворядков. — До речі, в Запорізькій області їх вже вісім. Це яскравий приклад поєднання організації дозвілля та самозайнятості ветеранів війни, де відбувається їхня адаптація до мирного життя.

Торік місцеві депутати ухвалили зміни до генерального плану Запоріжжя, якими передбачено передачу атовцям та членам сімей загиблих понад 600 гектарів землі.

Вирішенню земельного питання учасників бойових дій сприяла й політична воля держави.

— Шлюзом, що перекривав атовцям доступ до землі, стала затверджена торік Стратегія використання та збереження земель сільськогосподарського призначення, яка обмежувала безоплатну передачу ділянок громадянам 1/4 від площі земель, право на оренду яких було продано на відкритих торгах, — зазначає Олексій Скворядков. — Однак 17 січня 2018 року Кабінет Міністрів України усунув цю проблему, закріпивши першочерговість учасників бойових дій в отриманні земельних ділянок — 25%-й ліміт на передачу земель для атовців як виняток було знято.

Здавалося, проблема зникне, немов весняний сніг. Однак виникла ще одна... Ставлення багатьох рад новостворених об'єднаний територіальних громад до земельних клопотів учасників АТО навряд чи назвеш турботливим. Водночас саме ОТГ нині стають власниками більш ніж половини земельних угідь області. У чому ж проблема?

— ОТГ не зацікавлені у відведенні землі учасникам АТО, адже згідно з Податковим кодексом їх звільнено від оподаткування в межах її безоплатної передачі, — аналізує виниклу ситуацію керівник центру допомоги учасникам АТО. — Отже, бюджети громад залишаються без надходжень. Саме через це керівники територіальних громад нерідко вдаються до хитрощів та бюрократичної тяганини.

Вже відомі численні випадки відмови ветеранам АТО у землі через… відсутність у них реєстрації в населених пунктах ОТГ або через те, що до війська їх мобілізували в іншій області тощо. Звісно, це пряме порушення чинного законодавства, однак доводити свою правоту учасникам бойових дій дуже важко. Часто-густо їм відмову пояснюють так: «Треба знайти вільну землю» або ж ще більш відверто: «За вас не проголосувала сільрада»…

Чи є вихід з цієї ситуації? На переконання спеціалістів центру допомоги учасникам АТО у Запорізькій області, «соломонове» рішення просте: зобов'язати ради ОТГ зарезервувати необхідну площу землі для учасників АТО й у такий спосіб забезпечити реалізацію їхнього законного першочергового права.

Руслан ТКАЧУК

У новому генплані передбачено земельні ділянки під житлову забудову. Наступним кроком на цьому шляху є виділення міськрадою коштів на проведення детального планування даних територій. Найближчим часом 396 атовців та сімей загиблих бійців АТО (позачергово) реалізують своє право на землю

> *«Об'єднані територіальні громади (ОТГ) не зацікавлені у відведенні землі учасникам АТО, адже згідно з Податковим кодексом їх звільнено від оподаткування в межах її безоплатної передачі»*

ЯКІ ЗЕМЕЛЬНІ ДІЛЯНКИ МОЖУТЬ ОТРИМАТИ УЧАСНИКИ АТО ТА ЯКІ ОРГАНИ ВЛАДИ ЇХ НАДАЮТЬ

Відповідно до статті 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» учасникам бойових дій надається пільга з першочергового відведення земельних ділянок:

— для індивідуального будівництва в селах — не більше 25 соток, у селищах — 15 соток та в містах — не більше 10 соток;
— для ведення садівництва — не більше 12 соток,
— для ведення особистого сільського господарства — не більше 2 га;
— для індивідуального дачного будівництва — 10 соток,
— для будівництва індивідуального гаража — не більше 1 сотки.

Безоплатна передача землі здійснюється один раз по кожному виду використання.

Згідно з частинами 1,3 та 4 статті 116 Земельного кодексу України (ЗКУ), громадяни набувають права власності на наділи землі в межах населених пунктів згідно з рішеннями відповідних сільських, селищних, міських рад, за межами — районних та обласних державних адміністрацій.

Крок за кроком до права власності на земельну ділянку:

— надання дозволу на розробку землевпорядної документації (статті 26–28 Закону України «Про землеустрій»);
— погодження землевпорядної документації (статті 186, 186–1 ЗКУ);
— експертиза землевпорядної документації (є обов'язковою в разі, якщо земельна ділянка належить до особливо цінних земель відповідно до вимог статті 9 Закону України «Про державну експертизу землевпорядної документації»;
— реєстрація земельної ділянки в Державному земельному кадастрі (пункти 107–112 Порядку ведення ДЗК, затвердженого Постановою КМУ від 17.10.2012 року № 1051);
— затвердження землевпорядної документації та передача земельної ділянки у власність (частина 9 статті 118 ЗКУ);
— реєстрація права власності на земельну ділянку (статті 125, 126 ЗКУ).

«ПІД ЧАС БОЮ В ОТОЧЕННІ НАЙБІЛЬШЕ ПЕРЕЙМАЛИСЯ, ЧИ ВИСТАЧИТЬ НАМ БОЄПРИПАСІВ»

ТАКИМ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ КАПІТАНУ ІГОРЮ СЕРЕДЮКУ БІЙ ТРИРІЧНОЇ ДАВНИНИ ПІД ДЕБАЛЬЦЕВИМ

Повільно, як у зимовій казці, сніжинки падали на мармурові плити, встановлені на Алеї героїв бригади охорони Генерального штабу Збройних Сил України. Капітан Ігор Середюк стер природне біле покривало з плити, на якій було викарбовано прізвище майора Олега Коваля (його посмертно нагороджено орденом Богдана Хмельницького, підвищили у військовому званні. — Ред.), і поклав дві червоні гвоздики. Три роки тому сніг теж укривав землю, але тоді він був гарячий від полум'я розривів снарядів, кометних польотів ракет із «Градів», кулеметних трас. Жорстокі реалії війни навіки розлучили його з офіцером, з яким він пліч-о-пліч відбивав атаки ворога на одній з ділянок дебальцівського плацдарму...

Нині Ігор Середюк заступник комбата. На цю посаду капітана було призначено торік. Із розмови відчуваю, що він уже впевнено почувається на вищій посаді. А під час першого відрядження в район проведення антитерористичної операції командував ротою. Забезпечував зв'язок штабу сектору АТО з підрозділами. Доводилося виконувати й інші завдання, бо часто-густо у підрозділі не вистачало офіцерів для виконання суто бойових розпоряджень і наказів.

От і того лютневого дня 2015 року Ігоря Васильовича включили до складу резервного взводу. Завдання зрозуміле — надати допомогу бійцям, які несамовито відбивалися від навали бойовиків. Відтворюючи хроніку подій, розповів: «Ми на той час уже перебували в оточенні. На ваше запитання, чи відчували відчай, загрозу життю, скажу так: про це не думали. Найбільше нас турбувало те, чи вистачить боєприпасів. Це було питання життя або смерті. А що стосується резервного взводу, то його назва була на той момент сильно перебільшена, бо реально нас було четверо. Я, капітан Коваль, старший прапорщик Боровський і солдат-водій машини».

Прибувши на місце, вони відразу відчули, що буде спекотно. Бойовики намагалися захопити приміщення, яке обороняли бійці добровольчого підрозділу. Разом із ними група резерву відбила кілька атак ворога. А коли запанувала тиша, Ігор визирнув у вікно. Нікого не видно. Вирішив разом із капітаном Ковалем вийти з приміщення й оглянути, що і як. Так і зробили: Середюк зайняв позицію з одного боку дверей, Коваль — із другого. Ніби все спокійно. А потім таке почалося... З вигуками «Здавайтесь! Здавайтесь!» бойовики кинулися в атаку. Від снайперської кулі Олег Коваль замертво впав на землю, а поруч з Ігорем вибухнула граната...

Учасник боїв під Дебальцевим капітан Ігор Середюк

«Мене врятував бронежилет, — говорить капітан Середюк. — А обидві ноги добряче посікли осколки. Старший прапорщик Боровський вколов мені знеболювальне і відвів у глиб приміщення. Я почав споряджати патронами автоматні магазини, бо бій розгортався з новою силою. На щастя, незабаром на допомогу підійшов наш підрозділ, і ми відкинули ворога від нашої позиції. Мене посадили у вантажівку, але дорогою двигун безнадійно заглухнув. Щоб «Урал» не потрапив до рук бойовиків, водій його підірвав. Мої побратими на руках перенесли мене через річку і доставили до нашого блокпоста. Звідти на бронетранспортері довезли до селища й передали волонтерам, які влаштували мене у приватну лікарню. Потім «латали» мої ноги у військових госпіталях. Незабаром літаком доправили до Києва, де у столичній лікарні «Феофанія» повитягали більшість осколків, хоча деякі й дотепер залишилися на пам'ять про ту одну добу моєї дебальцівської епопеї»…

> *Навіть поранений, капітан Ігор Середюк допомагав бійцям, споряджаючи патронами автоматні магазини*

Шостий рік служить капітан Ігор Середюк після закінчення Військового інституту телекомунікацій та інформатизації імені Героїв Крут у цій військовій частині. Піднявся по кар'єрних сходах від командира взводу до заступника командира батальйону. Нагороджений орденом Богдана Хмельницького, заохочувальними відзнаками Міністерства оборони України «Знак пошани» та «За зразкову службу». Нещодавно офіцер уклав черговий контракт, мріє про навчання в Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського. А все пережите на плацдармі під Дебальцевим — це, як зарубка у пам'яті й набутий кров'ю бойовий досвід.

В його робочому кабінеті все по-спартанськи скромно і за статутом. Правда, у звичний інтер'єр не вписувався дитячий автомобіль на електричному ходу. Перехопивши мій здивований погляд, Ігор Васильович пояснив: «Проживаю з дружиною і трирічним хлопчиком у гуртожитку на території частини. У кімнаті не знайшлося місця для цього авто. Хай тут постоїть до відкриття весняного сезону поїздок на вулиці. Що стосується перспектив на отримання житла, то, за словами капітана Ігоря Середюка, це справа ой якого далекого майбутнього. Офіцер сподівається на підвищення грошового забезпечення, бо, коли був лейтенантом, отримував у еквіваленті 300 доларів і нині не набагато більше…

Володимир ЧІКАЛІН

У РЕГІОНАХ УВІЧНЮЮТЬ ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ АТО

Герої не вмирають, вони житимуть у народній пам'яті. Зокрема у назвах вулиць, їхні прізвища викарбовують на меморіальних дошках, пам'ятниках. От і в Асканії-Новій, що у Херсонській області, з'явилася вулиця імені Дмитра Жарука. А на пам'ятнику, що встановили у цьому селищі, написані слова з його щоденника: «Душа — Богу. Життя — Україні. Серце — жінці. Честь — нікому». Офіцер загинув у бою 2 вересня 2015 року поблизу села Лобачеве Луганської області. Указом Президента України цього захисника нашої держави було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Пам'ять про нього увічнена також на меморіальних дошках, установлених на приміщенні місцевої школи, університету, де навчався загиблий учасник війни на Донбасі. На місці його останнього бою спорудили пам'ятний хрест. Нині 19 земляків Дмитра Жарука захищають Україну на Сході нашої держави.

Багато робиться для увічнення пам'яті загиблих учасників АТО і на Одещині. Так, у селищі Чорноморському на території місцевої військової частини відкрито пам'ятник воїнам, які загинули в районі проведення АТО. Він являє собою кам'яний хрест, що символізує вічну шану тим, хто віддав життя в бою за незалежність і свободу України. По обидва боки від нього встановлені меморіальні таблички з іменами полеглих військовослужбовців цієї частини.

Інф. «НА»

Меморіальна дошка на честь загиблого учасника АТО Дмитра Жарука

Мешканці будинку № 38 по вулиці Московській, де мешкав Дмитро Годзенко, вже підписали свій дім іменем героя

Дмитро Годзенко за кілька днів до загибелі

ЧИЇМИ «СЛУГАМИ» Є ОКРЕМІ ОБРАНЦІ?

НАЗВА ВУЛИЦІ МОСКОВСЬКА ДЕЯКИМ ДЕПУТАТАМ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКРАДИ, СХОЖЕ, ПОДОБАЄТЬСЯ БІЛЬШЕ, НІЖ ІМ'Я КАВАЛЕРА ОРДЕНА «НАРОДНИЙ ГЕРОЙ УКРАЇНИ»

Кавалер орденів «За мужність» та «Народний Герой України» 49-річний Дмитро Годзенко загинув два роки тому в Зайцевому, що на Донеччині, за день до виводу його роти в тил. У Києві вже більше року триває процес перейменування столичної вулиці Московської на честь цього героя, який мешкав саме на ній. Утім таке рішення не прийнято й досі. То хто ж, і головне — чому перешкоджає увічненню пам'яті героїв?

До війни учасник Революції гідності «Годзилла» обіймав посаду головного інженера однієї з національних українських компаній, мав кілька власних виробничих та комерційних фірм. Однак на початку 2015 року він пішов добровольцем на фронт, де завдяки своїм бойовим заслугам швидко став дуже відомим серед фронтовиків і волонтерів, журналістів та звичайних киян.

У березні 2016-го від мирної праці його відділяли буквально лічені години, проте життя цього непересічного чоловіка обірвав осколок міни. Через кілька днів на майдані Незалежності Дмитра Годзенка проводжали в останню путь більше ніж 1000 киян та гостей столиці. Одним із них був фронтовик, котрого разом із групою напередодні в бою «Годзилла», як це у нього часто бувало, витягав із халепи…

Якось Годзенка поранило одразу одинадцятьма мінометними осколками, коли він укотре рятував життя побратимів. Молодшого сержанта потім лікували в трьох шпиталях, проте два осколки біля хребта не підлягали видаленню. Попри все він відмовився від звільнення в запас і тривалої реабілітації й повернувся в стрій до рідного батальйону в Зайцеве.

У день його загибелі перед світанком почався черговий артобстріл. Одна зі 120-мм мін влучила в центр будинку, де знаходився Дмитро. «Годзилла» якраз виводив підлеглих в укриття і стояв у той момент в отворі дверей. Фактично він власним тілом закрив від вибуху кількох бійців позаду себе...

У квітні 2016-го на сайті Київської міської ради з'явилося публічне звернення за підписом юриста Ростислава Кравця з пропозицією перейменувати вулицю Московську на Дмитра Годзенка. «Я вважаю, — написав він, — що наступні покоління повинні знати, що була в столиці така видатна людина». Після громадських обговорень 1 листопада комісія Київради з питань найменувань під головуванням заступника голови КМДА Олексія Резнікова рекомендувала депутатам ухвалити це рішення.

Слід зауважити: ще в день публікації звернення пана Кравця російські ЗМІ підняли шалений ґвалт із цього приводу. Зокрема на сайті офіційного видання Міноборони РФ «Звезда» з'явився матеріал під заголовком: «В Киеве поборники декоммунизации добрались до Московской улицы». А по російському радіо мовилося, що «украинские националисты просят переименовать улицу Московскую в честь карателя «Годзиллы»...

На сайті КМДА ще рік тому з'явилося публічне звернення за підписом юриста Ростислава Кравця з пропозицією перейменувати вулицю Московську на Дмитра Годзенка

Частина депутатів міськради, наче підігруючи ворогу, перетворили хорошу й важливу справу на бюрократичний фарс. Досить сказати, що постанова комісії з найменувань ходила від комітету до комітету майже рік. І в тих комітетах авторів цього документа замість конструктивних пропозицій нерідко частували відвертим безглуздям або й ще гірше…

Наприклад, один зі «слуг народу» запропонував спочатку... відремонтувати вулицю й затвердити бюджет перейменування, а вже потім повернутися до прийняття постанови. Другий заявивив: «Депутат — це людина, яка голосує так, як вона вважає за доцільне, і так, як вирішить її фракція». Ще один «патріот» горлав, що він мешканець цього району й не потерпить знущання з історії міста, адже офіційно вулицю проклали після спорудження ще 1708 року старої Печерської фортеці на тракті до Москви.

Зрозуміло, що для таких персон не існують історичні факти на кшталт столітнього етнічного пригнічення Росією українців, нищення нашої національної культури, мільйонів смертей наших співвітчизників під час Голодомору й караванів з ними до Сибіру. Немов немає анексії Криму, не триває чотири роки війна на Донбасі…

Чи, може, хтось із них вважає постать «Народного Героя України» Дмитра Годзенка недостатньо гідною, щоб його ім'ям назвали вулицю, на якій він із родиною мешкав до війни? Тоді, панове, скажіть про це бійцям 17-го мотопіхотного батальйону, в якому служив «Годзилла»! Неважко спрогнозувати, що ви почуєте у відповідь на свою адресу.

Олексію Резнікову було що сказати з цього приводу. В одному з них він окремо підкреслив, що представляє комісію з науковців, лінгвістів, істориків, великої групи депутатів, профільної комісії Київради, які спільно з громадою провели всі необхідні для перейменування процедури. Він закликав противників перейменування вулиці Московської відкрито відхилити постанову, щоби люди знали про їхню позицію. Порозуміння Резніков не дочекався, і це зрозуміло, бо на наступних виборах люди були б обачнішими.

А поки триває тяганина, родичі та друзі загиблого героя увічнюють його пам'ять в інший спосіб. Нещодавно на цвинтарі вони встановили Дмитру Годзенку тритонний гранітний пам'ятник. Захисник України дивиться вперед, наче виринаючи зі скелі. Місцева ж молодь перейменувала Московську по-своєму. Однієї ночі всі офіційні вказівники на будинках було заклеєно наліпками «вулиця Дмитра Годзенка». На храмі Введенського монастиря УПЦ Московського патріархату їх зірвали першими, але на Музеї української діаспори та будинку, де мешкав Дмитро, вони висять.

Від себе додам: мені як офіцеру й військовому журналісту гірко ще й від того, що редакція «Народної армії», яка нещодавна змінила місце розташування, тепер дислокується саме на вулиці Московській, названій на честь столиці держави-агресора…

Віктор ШЕВЧЕНКО

П'ять новеньких паливозаправників уже у підрозділах ЗСУ

Інженер-технолог 1-ї категорії Геннадій Вітюк демонструє роботу зарядно-акумуляторної станції

ПАЛИВОЗАПРАВНИКИ НОВІТНЬОЇ МОДИФІКАЦІЇ ДЛЯ ВІЙСЬКА ВІД ВІННИЧАН

ВПЕРШЕ ЗА РОКИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ ДП «45-Й ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНО-МЕХАНІЧНИЙ ЗАВОД» ОТРИМАЛО ДЕРЖАВНЕ ЗАМОВЛЕННЯ НА ВИГОТОВЛЕННЯ І ПОСТАВКУ НОВОЇ ТЕХНІКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

Тривалий час завод, який до розпаду СРСР спеціалізувався на випуску автоцистерн та заправників пального, перебував на межі банкрутства. Лише внесення 1998 року цього заводу до переліку підприємств, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки України, не дозволило йому остаточно зникнути з економічної мапи України. Втім до самого початку російської агресії обсяги виготовленої тут продукції залишалися незначними проти 80-х років минулого століття. І от з початком 2014 року тут усе кардинально змінилося

— Для нас доволі складними були 2014 і 2015 роки, — розповідає директор ДП «45-й Експериментально-механічний завод» Микола Чумак. — 2014 року ми спільно з ПАТ «АвтоКрАЗ» завершували роботу над виконанням міжнародного контракту на постачання 209 паливозаправників для Єгипту. Ця угода дозволила нам уникнути економічного краху підприємства. Водночас ми не могли відмежуватись і від проблем, в яких опинилася наша країна на тлі російської агресії. Довелося мобілізувати всі наявні ресурси.

Фактично із перших днів війни на Донбасі підприємство розпочало відновлення і ремонт техніки та військового майна Збройних Сил України. Так, уже в липні заводчани передали до війська перші з 70 відремонтованих автозаправників. Загалом до кінця 2014 року в інтересах Міноборони тут відновили понад 210 одиниць автомобільної техніки. Ще понад 90 автоцистерн — протягом трьох наступних років. Одночасно на заводі почали проектувати перспективну техніку — паливозаправники на шасі МАЗ-5309 та автоцистерни на базі МАЗ-4370…

Але війна на Сході країни змусила підприємство взятись і за ремонт та відновлення нетипової для вінничан броньованої техніки — БТР-60 та БТР-80, КрАЗ «Спартан» та БРДМ-2, виготовлення протикумулятивних екранів для бронетранспортерів тощо. Були й зовсім нестандартні розробки. Приміром, машина вогневої підтримки піхоти «Джокер» (переобладнаний БТР-80, озброєний чотирма гранатометами СПГ-9), яку передали одній з частин Національної гвардії України, що виконувала завдання на Донбасі. Або пересувна лазня з резервуаром на чотири тонни води й дров'яною піччю, експериментальний житловий модуль на шість осіб, що може використовуватися як мобільний блокпост тощо.

— 2016 року Міністерство оборони України поставило перед вітчизняною «оборонкою» завдання модернізувати майстерні для ремонту бронетехніки — ТРМ-80 і МТО-80, — розповідає інженер-технолог 1-ї категорії Геннадій Вітюк. — Оскільки жодне із підприємств «Укроборонпрому» раніше такого не робило, цю справу доручили саме нам. Ми отримали кілька одиниць цієї техніки. Фактично — порожні кунги на базі шасі ЗіЛ-131. Нам належало провести капітальний ремонт автомобільної бази, а також опрацювати перелік необхідного обладнання майстерень відповідно до специфіки їхньої роботи і змонтувати його. Загалом ми розробили майже 1,5 тисячі сторінок технічної документації — всі необхідні креслення, описи, інструкції з експлуатації тощо.

Війна на Сході країни змусила підприємство взятись і за ремонт та відновлення нетипової для вінничан броньованої техніки — БТР-60, БТР-80 та БРДМ-2

Сьогодні роботи над проектом вийшли на завершальний етап. Невдовзі одну з майстерень — станцію з обслуговування акумуляторних батарей буде представлено військовим. Як зазначили на заводі, машина здатна одночасно заряджати 36 акумуляторів для бронетехніки і може працювати як від мережі, так і автономно. Вона укомплектована економним дизель-генератором бельгійського виробництва. А от розподільна апаратура та все внутрішнє обладнання — суто вітчизняне (частина приладів виготовлена на підприємстві в Могилеві-Подільському, що на Вінниччині). У комплекті майстерні є намет для облаштування робочого місця в польових умовах і навіть гамаки для відпочинку персоналу, для яких усередині кунга передбачено спеціальні кріплення.

На черзі — доведення решти майстерень для ремонту техніки, зварювальних та інших робіт. За словами керівництва заводу, вже цього року підприємство здатне виготовити від 15 до 20 одиниць такої техніки.

Що ж стосується профільної продукції 45-го ЕМЗ, то, як «Народна армія» вже повідомляла, наприкінці лютого 2018 року Збройним Силам України було передано п'ять паливозаправників, виготовлених на базі повнопривідного автомобіля КрАЗ-63221 із двигуном західного виробництва. Техніка оснащена цистерною об'ємом 12 тисяч літрів, розділеною на два відсіки, що дозволяє перевозити відразу два види пального. Крім того, машина обладнана двома вузлами подачі пального і може одночасно заправляти дві одиниці техніки.

— Над її розробкою служба головного конструктора нашого підприємства почала працювати ще 2015 року, — розповідає директор заводу Микола Чумак. — За кілька минулих років ми адаптували техніку до вимог Міноборони, а також пройшли всі процедури, які передбачає Положення про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти. Нещодавно перші паливозаправники відповідно до угоди, підписаної минулого року, відправлено у війська. Загалом до кінця цього року плануємо виготовити ще шість таких автівок.

Втім, як додав директор підприємства, цифра ця не остаточна. Зі збільшенням фінансування оборонних замовлень у вінничан запитали, яку кількість машин АЦ-12–63221 вони додатково зможуть виготовити протягом 2018 року.

— Попри серйозне завантаження підприємства, цього року ми зобов'язалися відшукати можливість та зібрати ще мінімум 10 одиниць такої техніки, — наголосив Микола Федорович. — Також до кінця року на потужностях заводу буде модернізовано ще 30 одиниць техніки для перевезення пального. Продовжимо виготовлення техніки і для Національної гвардії. 2018 року, як і минулого, НГУ отримає 20 паливозаправників ТЗ-8А.

Ще одна новинка, над якою зараз працюють конструктори й інженери заводу, — паливозаправники для малої авіації.

Варто зазначити, що за кілька останніх років при створенні нових зразків та модернізації старої техніки радянського виробництва тут зуміли повністю відмовитися від використання російських деталей.

Сьогодні левова частина обладнання виготовляється на вітчизняних заводах. Зокрема проблему із паливними лічильниками для нових заправників допомогли розв'язати фахівці Ямпільського приладобудівного підприємства, які розробили цей виріб. Тож після завершення випробування там буде налагоджено його серійне виробництво.

Андрій ЯЦИК

СТО для іноземної військової техніки,

або про автомобільний «профілакторій» для Humvee

Перевірка та налаштування апаратури РЛС контрбатарейної боротьби

Під час технічного обслуговування автомобіля Humvee

Із появою у нашому війську американських рухомих РЛС контрбатарейної боротьби виникла потреба в їхньому технічному обслуговуванні. Минулого року з ініціативи начальника Озброєння Збройних Сил України генерал-майора Миколи Шевцова на базі Об'єднаного центру метрологічного забезпечення нашого війська створили ремонтну базу та станцію технічного обслуговування для американських РЛС контрбатарейної боротьби AN/TPQ-36 та AN/TPQ-48

Нагадаю, наприкінці 2014 року Сполучені Штати Америки передали Україні РЛС AN/TPQ-48 LCMR (Lightweight Counter Mortar Radar) виробництва компанії Syracuse Research Corporation. Вони призначені для виявлення, класифікації та визначення місця розташування мінометних позицій противника, його пускових установок реактивних снарядів. Ці легкі та переносні РЛС здатні видати результат вже на восьмій секунді після застосування ворогом артилерії. Радар легко визначав позиції 82-мм ворожих мінометів на відстані до 8 км, а 120-мм — до 10 км. При цьому точність виявлення позицій мінометів під час стрільби становила 50–60 метрів.

Логістика по-американськи — це коли все, навіть найменший гвинтик, має свій код і постачається впродовж кількох днів

Але, як показав досвід застосування їх у районі АТО, ці радари були малоефективні щодо ствольної та реактивної артилерії противника, коли вона працювала з відстані понад 10 кілометрів. 2015 року за тією ж програмою допомоги від США до України прибула партія новіших мобільних комплексів AN/TPQ-36 Firefinder на базі автомобілів Humvee. Ці станції здатні точно визначити координати вогневих позицій противника вже на більших відстанях. Так ефективна дальність виявлення ствольної артилерії — 14,5 км, мінометів — 18 км, ракетної артилерії — 24 км.

Про роботу цього комплексу мені розповів командир розрахунку РЛС сержант Максим Попруга.

— Навесні 2016 року після закінчення навчання мені довелося мати справу з цим радаром у районах їхнього застосування від Маріуполя до Мар'їнки. Переконалися, що ефективність роботи залежить від навченості та злагодженості обслуги комплексу. Бо техніка ніколи не підводила. Чітко видає координати. Також ми працювали біля Кримського. Там були «спекотні» дні, коли за добу противник здійснював не одну сотню пострілів з усіх калібрів. А під Широкіним часто фіксували роботу ворожих «Гіацинтів», — згадує Максим і додає: — В американців радар і батарея — наче одне ціле. У них чітко працює правило «засік ціль і зразу знищив». А в нас — це довгий ланцюжок доповідей по команді. Протягом 2017 року ми суворо дотримувалися домовленостей, тому вогонь у відповідь не відкривали та працювали, як статисти. Проте кожен факт стрільби, зафіксований нашим радаром, у мене записаний. Звідки прилетіло, калібр, куди, всі координати і точний час. Можливо, мої дані знадобляться як доказ злочинів бойовиків.

Сержант Максим Попруга повідомив, що нині підрозділ опановує новий напрямок роботи з обслуговування та ремонту новіших автомобільних американських комплексів. Система складається з розвідувального, вантажного та автомобіля управління з причепів для транспортування антени, генераторів і майна. Наші фахівці навчаються працювати за методиками, котрі використовуються в американських партнерів. Для цього наших спеціалістів заплановано направити на навчання до США.

Показати, як і в яких умовах ремонтують імпортну техніку, прошу начальника відділу метрологічного забезпечення ЗРВ та РТВ — заступника начальника Об'єднаного центру підполковника Івана Кнапіка. Ми з ним прямуємо територією центру. Сюди із районів проведення АТО прибула партія мобільних комплексів РЛС AN/TPQ-36 на базі автомобіля Humvee. Ось на спеціально обладнаному майданчику «приймає душ» доставлений з однієї з артилерійських бригад. Водій ретельно відмиває автомобіль перед постановкою його на ремонт.

У цей час за зачиненими воротами теплого боксу на оглядовій ямі проводить діагностику ходової частини автомобіля начальник цеху технічного обслуговування та ремонту автомобільної техніки капітан Ігор Сімутін. Цей мобільний ремонтний підрозділ постійно курсує районами проведення АТО та ставить до строю військові позашляховики. А нині його підлеглі проводять профілактику транспорту американського виробництва.

— Виробник сконструював ці автівки дуже надійно, — розповідає капітан Ігор Сімутін. — На них застосовані автоматичні коробки передач. Автоматика сама визначить оптимальну передачу, враховуючи навантаження, оберти двигуна та рельєф дороги. Ці автомобілі дуже прості в обслуговуванні. Ресурс їхньої експлуатації великий, але за умови виконання регламентних робіт — вчасної заміни всіх технічних рідин та запасних частин у чітко визначені терміни. Логістика по-американськи — це коли все, навіть найменший гвинтик, має свій код і постачається впродовж кількох днів.

— А де берете запасні частини до Humvee? — запитую заступника начальника Об'єднаного центру підполковника Івана Кнапіка.

— Американська система логістики вважається найкращою. Тут проблем немає. Знаєш код запчастини — робиш замовлення, через три або чотири дні вона в тебе. При тому, що до цих комплектів одразу додають розхідні матеріали. Сьогодні на наших армійських складах є майже все. Ось на стелажах — партія новеньких комплектів АКБ до Humvee. У них — сухий акумулятор та каністра з електролітом. Варто лише залити його в АКБ, і можна заводити двигун.

Профілактику і ремонт американських РЛС тут роблять за один день. Електроніка РЛС складається з так званих модулів. Пошкоджений чи неробочий модуль замінюється на аналогічний

Оглядаючи територію і ремонтні приміщення, я спочатку навіть не вірив, що за кілька місяців тут було створено повноцінні сучасні робочі місця для обслуговування та ремонту не тільки автомобілів Humvee, але й для всього обладнання РЛС. Ось сховище, де ремонтують електронну складову та антену РЛС. Це великий сухий, світлий і теплий ангар. Тут є тельфер (підвісний пристрій з електричним приводом) вантажопідйомністю 5 тонн для заміни габаритних агрегатів РЛС. У спеціальній кімнаті обладнані робочі місця для тих, хто займається ремонтом електронної частини станції та діагностикою її компонентів. З'ясовую, що електроніка РЛС складається з так званих модулів. У разі відмови чи пошкодження одного або кількох із них для ремонту потрібно мінімум часу. У сусідньому ангарі лежать чітко пронумеровані запасні блоки до станції. Пошкоджений чи неробочий модуль замінюється на аналогічний. Неробочі частини відправляють виробнику для ремонту чи профілактики. А вся система в цілому має високу ступінь надійності й ремонтопридатності. Профілактику і ремонт РЛС AN/TPQ-36 тут роблять за один день. І це є повністю замкнутий цикл. А далі радар повертають у військові частини, щоб він знову «ніс» бойове чергування.

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

На борту судна Ural туніська митниця виявила майже все, що необхідно для розгортання невеликого військового табору «під ключ»

РОСІЯ ПРОДОВЖУЄ ЕКСПОРТУВАТИ «НАРОДНІ РЕСПУБЛІКИ»,

АБО ПРО ПРИЧЕТНІСТЬ РФ ДО НЕЗАКОННИХ ПОСТАВОК ЗБРОЇ ТА НАМАГАННЯ СТВОРИТИ ЧЕРГОВУ ВІЙСЬКОВУ БАЗУ В ЧУЖІЙ КРАЇНІ

У розпал безальтернативних передвиборних перегонів за крісло президента РФ репутація Путіна-миротворця була вкотре безапеляційно дезавуйована.

Лютий 2018 року в Росії ще довго будуть згадувати з тремтінням і панікою. По міжнародному іміджу РФ ударив черговий скандал. Така негативна реклама — протилежна тому, чого хотілося б Путіну напередодні президентських виборів. Репутацію у світі господарю Кремля неабияк псують його зв'язки і дружба з режимом президента Асада та їхні авіаудари по мирних мешканцях, використання хімічної зброї.

Але невдачі росіян не обмежуються лише сирійським напрямком. Черговим провалом великих російських міжнародних комбінаторів став інцидент із судном Ural, що в середині лютого 2018 року було затримане в туніському морському порту Сфакс.

Італійське інформаційне агентство Agenzia Nova повідомило, що на борту судна, яке вийшло з російського порту Новоросійськ — форпосту ВМС РФ на півдні, було виявлено 24 незареєстровані контейнери з БМП, великовантажними вантажівками, бульдозерами, військової уніформою, раціями і обладнанням супутникового зв'язку, а також наметами.

Експерти групи «Інформаційний спротив» зазначають, що цього майна цілком достатньо для розгортання невеликої укріпленої військової бази. При цьому інтерес викликають й інші деталі даного інциденту. Судно йшло під прапором Панами, а його оператором є турецька компанія Akdeniz Roro. При цьому, як повідомляється, портом призначення вантажу мав стати порт Дуала, що в Камеруні. А фінальним одержувачем вантажу взагалі зазначалася Центральноафриканська Республіка.

У порт Тунісу Ural зайшов для невеликого позапланового ремонту. Проте чому більше тижня деталі конфлікту навколо «цивільного вантажу» були оповиті пеленою мовчання, можна лише здогадуватися.

Берегова охорона Тунісу затримала Ural, як дуже підозріле судно, документи на вантаж якого не відповідали жодним вимогам, справа пішла в туніську прокуратуру за статтею «Тероризм».

Загальна картина навколо судна виглядає дуже заплутаною саме задля відведення уваги від причетності росіян до незаконних поставок зброї.

Фахівці припускають, що зброя з Новоросійська могла призначатися для повстанців, що знову-таки вкладається в міжнародну стратегію Росії щодо експорту «народних республік» за кордон і руйнування територіальної цілісності інших держав. Реальним одержувачем «товару», ймовірно, мав стати лівійський генерал-бунтівник Халіфа Хафтар. Його бажання дестабілізувати центральний уряд країни, що отримав міжнародне визнання, цілком збігається зі стратегією Росії щодо поширення хаосу в багатьох регіонах світу.

Наприкінці лютого 2018 року за сприяння російського дискусійного клубу «Валдай» було проведено конференцію «Росія на Близькому Сході: гра на всіх полях». Сама назва заходу демонструє незгасне бажання Кремля тією чи іншою мірою брати участь у більшості конфліктів у регіоні й використовувати їх у власних інтересах. Граючи «на всіх полях», Росія виявилася здатною підтримувати робочі відносини з різними силами, незважаючи часом на запеклу критику. Вона успішно взаємодіє з Ізраїлем і «Хізболлою», з Іраном і Саудівською Аравією, з урядом і опозицією в Сирії, з урядом в Триполі, Палатою представників у Тобруку і з племенами на півдні Лівії, з Катаром і Абу-Дабі.

Військова присутність у регіоні при цьому стає важливим важелем впливу, що дозволяє Кремлю проводити багатовекторну політику, що стала візитною карткою РФ на Близькому Сході.

Якщо подивитися на Лівію, то для Кремля вона цікава у двох вимірах: нафта і міграція. Украй залежним від цін на світовому ринку нафти росіянам необхідно постійно стимулювати напруженість у нафтовидобувних країнах, адже це сприятиме наповненню російського бюджету.

Також Лівія є найважливішою перевальною базою для нелегальних мігрантів з країн Африки та Близького Сходу, які шукають кращого життя у країнах ЄС. Прямим наслідком наростання міграційної кризи в Європі є зростання популярності правих партій і популістів різних мастей, які отримують щедре фінансування з Москви.

Великий внесок у дестабілізацію ЄС через наплив мігрантів виконує саме Лівія. Двовладдя, що зараз панує у країні, дозволяє зберігати статус прочинених воріт для нелегалів всіляких мастей. Щоб дана ситуація зберігалася, Кремлю вкрай необхідно зберігати наявність кількох конкуруючих центрів впливу на лівійській території.

При цьому Росія прагне надати підтримку бунтівному генералові Халіфі Хафтару, який протистоїть прем'єр-міністру Фаїзу Сараджу, котрому допомагає Захід.

Своєю чергою Хафтар висував Росії три вимоги: політична підтримка з метою зміцнення свого іміджу як законного лідера Лівії, допомога в знятті ембарго на поставки зброї, введеного ООН, а також постачання зброї.

Щоб контролювати нафтові багатства Лівії, Кремль мріє створити там військові бази. Зокрема в січні 2018 року було заявлено, що Росія зацікавлена в будівництві глибоководного порту в місті Тобрук у східній частині Лівії, яку контролює Хафтар.

Кремль веде небезпечні подвійні ігри з усіма своїми партнерами і постійно використовує тактику маніпулювання з метою ослаблення сторін, граючи на протиріччях між ними

Це може стати першим кроком на шляху до створення в цій країні однієї або кількох військових баз. Проте згодом прихильники Хафтара дізналися, що Росія веде в Лівії подвійну гру.

Так, 13 лютого голова МЗС уряду національної згоди Лівії Мухаммед Сіала, конкурент Хафтара, заявив, що Лівія готова запросити російські нафтові компанії для відновлення в себе нафтовидобутку, зокрема для роботи на одному з найбільших родовищ на південному заході країни Ель-Філь («Елефант»).

На родовищі, оператором якого є італійська компанія Eni і частину якого вже шість років тому намагалася викупити «Газпромнефть», 25 лютого почалися заворушення. Угруповання «Варта нафтових об'єктів (Petroleum Facilities Guard) регіону Феццан» фактично влаштувала бунт зі стріляниною і погрозами робочим на виробничому комплексі родовища.

Ймовірно, що «Варту» перекупили нафтові конкуренти Eni з метою захоплення родовища. Це робить зрозумілим, для кого в Лівії росіяни везли зброю. Вони планували озброїти чергове місцеве ополчення під егідою уряду Сараджа для вибивання конкурентів з родовища «Елефант».

Саме для реалізації даної мети і відправився Ural з технікою і обладнанням для розгортання російської бази в пустелі на півдні Лівії. Але щось пішло не так, через що судно не було прийняте в порту Триполі й було змушене прибути в туніський порт.

Мабуть потім уже був реалізований сценарій прикриття, який передбачає продовження одіссеї Ural на захід Африки...

Висновком з даної історії стало те, що Росія веде небезпечні подвійні ігри з усіма своїми партнерами і постійно використовує тактику маніпулювання з метою ослаблення сторін, граючи на протиріччях між ними.

Будь-які декларації про миротворчість, взаємовигідне партнерство, союзницькі відносини — це просто маскування цілей кремлівців, готових будь-якої миті зрадити «союзника», тільки б виконати свій план.

Ймовірно, після «туніського скандалу» росіянам слід забути про плани щодо бази в Лівії. І світ від цього тільки виграє.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

АНАЛІТИКИ ISW ПОПЕРЕДЖАЮТЬ ПРО ЗАГРОЗУ ВІЙСЬКОВОГО ВТОРГНЕННЯ З БОКУ РФ

Наземні компоненти російських Збройних сил розміщені на сході та півночі від українського кордону в такий спосіб, щоб розпочати масштабний наступ, водночас під загрозою гібридної агресії перебувають і країни Балтії.

Про це йдеться в доповіді, оприлюдненій аналітиками Інституту вивчення війни (ISW), передає Укрінформ.

«Російські військові розміщені так, щоб раптово розпочати традиційну війну в Україні, а також гібридну війну в країнах Балтії, чого не очікують західні лідери на цих театрах воєнних дій», — зауважується в анотації до аналітичної доповіді.

Лідери НАТО попереджають про загрозу військового вторгнення з боку РФ у країни Балтії або навіть Західної Європи.

«Утім російські наземні війська розгорнуті та організовані не в такий спосіб, щоб розпочати раптову війну в цьому регіоні. Проте вони ще з 2014 року перерозподілені та реорганізовані так, щоб мати можливість блискавичного вторгнення в Україну з півночі та сходу, залишаючись добре підготовленими для розв'язання гібридної війни у країнах Балтії, як вони це зробили в Україні після революції на Майдані», — зазначається в аналітичній доповіді.

Зокрема, як доповідають аналітики, Кремль розташував уздовж російсько-українського кордону численні штаби дивізійного рівня. Крім того, на лінії наступів РФ посилила тили на глибину до 80 км.

«Сполучені Штати та їхні партнери повинні переосмислити найбільш імовірні напрямки дій Росії, а також переглянути компонування військових та невійськових інструментів, необхідних для захисту союзників НАТО й України від потенційної російської агресії», — наголошено в доповіді.

«ІСТОРИЧНІ ПРОБЛЕМИ МАЄМО ВИРІШУВАТИ МУДРО І ВИВАЖЕНО,

ТОДІ ДО НАС СТАВИТИМУТЬСЯ ЯК ДО ПЕРЕДБАЧУВАНОГО ПАРТНЕРА»

Уже майже чотири роки на Сході нашої країни йде війна. Про психологію, тактику ведення бойових дій агресором, значення тверезого погляду на історію та важливість єднання Європи перед спільною загрозою говоримо з Олександром Палієм, відомим українським істориком, політологом, автором книжок «Історія України», «25 перемог України» та «Короткий курс історії України»

Олександр Палій

«ЧИМ ГЛИБШЕ МИ ЗАНУРЮЄМОСЯ В ІСТОРІЮ, ТИМ ДАЛІ БАЧИМО ВПЕРЕД»

— Пане Олександре, за останні кілька років більшість українців усвідомили важливість процесу розвінчання міфів російської та радянської пропаганди. Однак паралельно існує думка про те, що, можливо, варто нарешті почати жити з чистого аркуша…

— З чистого аркуша не вийде, тому що людина — істота соціальна. Історичні події, які давно минули, формують національну психологію багатьох поколінь, накладаючи свій відбиток на молодь. Колись британський прем'єр Черчилль сказав, що чим глибше ми занурюємося в історію, тим далі бачимо вперед. Розуміння історії дозволяє нам уникати помилок, міцніше стояти на ногах в умовах глобалізації. Ті народи, які твердо тримаються на ногах, бережуть свої традиції, завжди міцніші й мають кращі шанси виграти майбутнє.

«ВСЕХ НИЗКИХ ИСТИН МНЕ ДОРОЖЕ НАС ВОЗВЫШАЮЩИЙ ОБМАН»

— Які штампи російської пропаганди, на ваш погляд, є найбільш кричущою неправдою?

— Уже років з двісті п'ятдесят існує міф, що Росія — слов'янська держава. Насправді ж вона є слов'яномовною державою, навченою церковнослов'янської (тобто староболгарської) мови руськими (київськими) князями та священиками приблизно з XII по XIV-XVI століття. До того на території центральної частини теперішньої Росії суцільно говорили фіно-угорськими мовами. Осередки фіно-угорських народів досі мешкають у самому центрі Росії. Назви Москва, Нева, Суздаль, Рязань і безліч інших — фіно-угорські. Росіяни — це народ, який утворився насамперед на базі фіно-угорських етносів, плюс трохи слов'ян і татар.

Другий міф — це сама назва держави Росія. Московити взяли цю назву з грецької мови, бо просто не могли назватися Руссю, адже аж до XVIII століття всі знали, що Русь — це Україна. Тому обрали видозмінену на грецький зразок версію, аби бути дотичними до історії Києва. Рідко народ бере з чужоземної мови назву для своєї держави, це свідчить про її штучність. 1721 року Петро I проголосив створення Російської імперії і вимагав, щоб старе слово «Московія» не вживалося. Ще за Катерини II тих, хто називав себе по-старому москвитянами, били батогами, щоб привчалися, що вони «росіяни». Пушкін писав: «Всех низких истин мне дороже нас возвышающий обман». Фактично вся російська офіційна історія — це нескінченний обман, небажання поглянути на себе справжніх.

— Поговоримо про українські перемоги над московитами, яких насправді більше, ніж ми звикли думати. Чомусь ми дуже мало знаємо про історію Великого князівства Литовського і його війни з Московією…

— Офіційна назва держави, до якої входили українські землі, на той час була Велике князівство Литви, Русі, тобто України, й Жемайтії, лісової частини Литви. У 1500–1503 роках відбулася чергова московсько-литовська війна. Литва стала слабшою і втратила великі території на Сході. 1514 року український князь Костянтин Острозький очолив новий спротив загарбникам. У його війську було до 30 тисяч воїнів, а в московитському — близько 80 тисяч. Московити зібрали вершки своєї держави, всю боярську знать. Ось цю хаотично зібрану велику силу й було вщент розбито під Оршею відносно невеликим об'єднаним військом русинів (українців), литовців, литвинів (білорусів) та поляків. Перемога під Оршею зупинила Москву майже на півстоліття — тобто аж до Лівонської війни, що почалася 1558 року.

— Який урок можна винести з цього протистояння, якщо накласти його на війну на Донбасі?

— Чимало західних дипломатів та мандрівників, починаючи з XV століття, писали одностайно: якщо перша атака московитів невдала, вони починають відступати. Так само діяла і Орда. Московити були не надто сильні у тривалому динамічному протистоянні, програючи всім європейським арміям.

> *«Москві як колись, так і зараз важко загарбати державу з її цілісними інституціями. Натомість вона чудово почувається в умовах хаосу, коли в сусіда панує ситуація на кшталт «ходи і роби, що хочеш»*

Велике князівство Литовське було сильнішим за Московію завдяки єдності народів, які до неї входили. Коли ж литовці фактично здали свою великодержавність Польщі, то втратили лояльність українців і почали слабшати.

Цікаво, що в київського князя Володимира Ольгердовича (1362–1394), вихідця з литовської династії, й ім'я було українське, й монета карбувалася з тризубом. Практично в той же час у московського князя Василя карбувалася монета із зображенням грифона (символ Орди), перед яким навколішки стоїть московит.

Треба розуміти: Москві як колись, так і зараз важко загарбати європейську державу з її цілісними і єдиними інституціями. Натомість вона чудово почувається в умовах хаосу, коли в сусіда панує ситуація на кшталт «ходи і роби, що хочеш».

Бесіду вела Ольга НІКІФОРОВА

ЦИВІЛІЗАЦІЙНА ПРІРВА

Продовження. Початок у номерах за 11, 18 січня та 1 лютого 2018 року

Ще якихось 4 роки тому Україну знову намагалися завести в «стойло» Митного союзу на чолі з РФ. Не вдалося! Нині у Кремля нова пісня — «єдиний народ»… Не варто ковтати цю гарну зовні, але гірку всередині «цукерку». Чому? Докладно — у рубриці публіциста Сергія Борщевського «Історія Росії — це історія експансії»

13 березня 1707 року Петро I підписав закон «Про захист Вітчизни», згідно з яким мешканцям прикордонних територій належало здійснювати заходи перестороги, як заздалегідь готувати на болотах та в інших відлюдних місцях сховища для людей, а також для хліба й інших харчів на випадок війни». Дуже показовий закон у контексті історії Росії — унікальної країни, яка упродовж свого кількасотрічного існування або воює, або готується до війни. Що ж до підписаного Петром I закону, то найперше, що спадає на думку, — це характеристика, дана маркізом Астольфом де Кюстіном, який улітку 1839 року здійснив подорож до Росії: «Це завжди, це всюди та сама система, система Петра I, увічнена його наступниками, що є лише його учнями. Він гадав та довів, що волю царя Московії можна накинути законам природи, правилам мистецтва, правді історії, людству, кровним зв'язкам, релігії, усьому. Якщо московити обожнюють цього радше нелюда, ніж людину, то це тому, що вони мають більше пихи, аніж людяності. «Подивіться, — кажуть вони, — чим була Росія в Європі перед пануванням цього великого володаря та чим вона стала по ньому. От що може зробити геніальний суверен...» Фальшивий спосіб оцінки слави нації.

13 березня 1986 року в Ризі було заарештовано Романа Сілараупса. Його звинуватили в тому, що він вимагав денонсації пакту Молотова-Ріббентропа. В жовтні того ж року (тобто вже за М. Горбачова) Р. Сілараупса засудили до п'яти років таборів суворого режиму й до двох років заслання. Ось що пише з цього приводу в книзі «Імперія Кремля» відомий дослідник Абдурахман Авторханов: «... вимога оголосити не чинним найзлочинніший в усій історії дипломатії пакт між Сталіним і Гітлером, пакт, який розв'язав Другу світову війну, як і війну проти самого СССР, пакт, що коштував людству 55 мільйонів загиблих, із яких частина народів СРСР становить 20 мільйонів, — так от оголосити цей злочинний пакт анульованим радянський уряд вважає дією, що підриває основи своєї держави».

17 березня 1861 року в усіх російських церквах читався «Маніфест про Наймилостивіше дарування кріпакам прав стану вільних сільських жителів і про улаштування їхнього побуту». Ну, стосовно «стану вільних жителів» автори Маніфесту добряче передали куті меду — либонь, дуже хотіли довести підданцям тезу на кшталт «покращення вже сьогодні», хоча ліквідація феодальних економічних відносин не відбувається за один день і розтяглася в Росії щонайменше на 20 років. Але є в цього питання й інший ракурс.

За десять років до проголошення Маніфесту, 1851 року, було прокладено підводний телеграфний кабель через Ла-Манш, а 1863-го (тобто через два роки після скасування кріпацтва в Росії) в Лондоні — споруджено метро, що сполучало один з вокзалів із центром міста. Ось цивілізаційний розрив, про який не згадували російські прибічники, засмічуючи у 2014 році київську підземку рекламою на користь Митного союзу замість Євросоюзу цивілізованих країн.

20 березня 1639 року народився гетьман Іван Мазепа. Його особа привертала увагу таких видатних діячів європейської культури, як Байрон і Вольтер, Гюго та Дефо, Ліст і Словацький... Згадаймо його в цей день і ми. І пошлімося на один цікавий документ, але писаний не самим гетьманом, а... доносцико В. Кочубеєм приблизно 1704 року, тобто задовго до Полтави: «...дружбу завівши з бусурманами, аби за своїм хитрим замислом, забачивши догідний час, могти відлучити від великодержавної вашої царської величності правиці Малу Росію...»

Досі клянуть Мазепу в Росії, тому звернімося в цей день до людини безсторонньої, німецького історика Отто Гайнца, який зазначав: «... було б протиприродним вважати майже 70-літнього бездітного гетьмана безхарактерним авантурником або зрадником. Якби йому йшлося про особисту користь, то навряд чи він став би наражати себе на небезпеку... Переговори, що їх вів Мазепа з королем Станіславом, мали на меті з допомогою шведського короля звільнення з-під московського гніту».

Мир праху твоєму, великий гетьмане.

ДВА ВІЙСЬКОВІ МІСТЕЧКА НА ВІННИЧЧИНІ ПОВНІСТЮ ПОЗБУЛИСЯ ГАЗОВОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ

ТАМ ВСТАНОВИЛИ МОДУЛЬНІ КОТЕЛЬНІ НА АЛЬТЕРНАТИВНИХ ВИДАХ ПАЛИВА

Останні кілька років військо активно реформується. Зміни відбуваються практично в усіх сферах його життєдіяльності: системі управління, озброєнні, забезпеченні, підходах до навчання особового складу. Навіть у житлово-комунальній складовій діяльності відомства, яка в умовах війни начебто мала бути не на часі, поступово запроваджуються найсучасніші тренди, актуальні нині не лише в Україні

Обладнання нової котельні розміщується на площі однокімнатної квартири

Альтернативна енергетика та енергозбережні технології — саме на них роблять основну ставку в Міноборони для оновлення й модернізації теплогосподарств. Принаймні про це свідчить досвід вінницьких військових комунальників, які не лише активно переходять на новітні технології в опаленні, а й уже мають певний досвід в їхньому використанні.

— Альтернативна енергетика для ЗС України — це не лише виконання вимог щодо енергозбереження, екології чи економії коштів, — говорить начальник КЕВ міста Вінниця підполковник Микола Сакара. — Варто усвідомлювати, що всі безпекові складові взаємопов'язані, й зменшення, до прикладу, газової залежності в українській енергетиці є такою ж часткою безпеки країни, як воєнна чи інформаційна. За такою логікою ми намагаємося підходити до будь-яких оновлень нашого житлово-казарменого фонду.

Завдяки зусиллям фахівців КЕВ лише минулого року два великі військові містечка на Вінниччині повністю позбулися газової залежності. І проміжні підсумки першого ж опалювального сезону на новому обладнанні підтвердили правильність переходу на альтернативну енергетику.

— У цих військових містечках ми мали 100% зношення опалювальних котлів, — розповідає майстер теплогосподарства КЕВ міста Вінниця Олексій Кузьменко. — А це постійні відмови, вартісні ремонти та величезні ризики колапсу всієї системи. Тож на початку минулого року через систему ProZorro провели тендерні процедури щодо постачання послуг з опалення та встановлення модульних котелень на альтернативних видах палива. А вже восени, після завершення погоджень із відповідними департаментами вінницької обласної та міської влади щодо видів палива, обсягів та складу викидів, їх повністю змонтували та під'єднали до наших мереж.

При цьому в КЕВ наголошують, що модульні котельні було придбано не за кошти Міноборони. Міністерство по факту лише сформувало вимоги до обладнання й виступило замовником на закупівлю послуги з теплопостачання. Відтепер закупівлею палива, обслуговуванням котелень, навчанням персоналу займається виключно комерційне підприємство–переможець торгів. Таким чином тут помалу позбуваються непритаманних оборонному відомству функцій. Більше того, перші підсумки опалювального сезону зафіксували неабиякий профіт для оборонного відомства.

Завдяки стабільному теплопостачанню споживання електроенергії зменшилося на неймовірні 65 відсотків!

— Ми почали серйозно економити на опаленні, — продовжує Олексій Кузьменко. — Лише по одному військовому містечку за перші три місяці маємо майже півмільйона гривень економії в оплаті за тепло. І це без урахування низки інших супутніх видатків, що «з'їдала» стара газова котельня. Тобто цифри реальної економії будуть значно вищі.

Це ж стосується і проплат за електроенергію. Як запевняє начальник району електромереж КЕВ м. Вінниця Павло Зінько, завдяки стабільному теплопостачанню споживання електроенергії зменшилося на неймовірні 65%! При цьому у спальних та службових приміщеннях військового містечка завжди комфортні + 20°С, хоча в минулі опалювальні сезони температура подекуди не перевищувала +16°С.

Усе завдяки новим модульним котельням. Це повністю автоматизоване вітчизняне обладнання. Може працювати відразу на кількох видах палива: пелети, дрова, тріски. Навіть з лушпиння соняшника така котельня здатна «видобути» нормативні гігакалорії.

Роботу з модернізації теплоінфраструктури лише двома військовими містечками не обмежено. Наприкінці минулого року силами КЕВ частково замінено котли ще на двох котельнях у різних куточках Вінниччини. Тут пояснюють, що приватний сектор не завжди готовий вкладати кошти у військову інфраструктуру. Особливо це стосується віддалених від міської цивілізації об'єктів, де комерційні зиски незначні. У таких випадках системи теплопостачання модернізуються коштом Міноборони.

Не менш грандіозними є плани вінничан і на поточний рік. На порядку денному — модернізація котелень щонайменше на двох об'єктах та заміна частини теплотрас. Утім їхня реалізація, пояснюють у Вінницькій КЕВ, передусім залежить від обсягів фінансування.

Сергій КЛИМЕНКО

ШВЕЦІЯ ПЕРЕВОДИТЬ ВИНИЩУВАЧІ НА БІОПАЛЬНЕ

За темпами впровадження і використання альтернативних, енергозбережних та «зелених» технологій Швеція входить до трійки лідерів у Європі. Країна переробляє практично всі власні тверді побутові відходи та навіть імпортує їх з інших країн. Однак така робота не обмежується цивільним сектором.

Політ JAS-39 Gripen на біопальному

У рамках програми Євросоюзу з підвищення екологічності збройних сил, яка передбачає поступовий перехід до альтернативних джерел енергії, Швеція планує перевести на біопальне літаки ВПС. Минулого року міністерство оборони Швеції спільно з британською компанією GKN Aerospace провели спочатку наземне тестування, а згодом і випробний політ винищувача JAS-39 Gripen, заправленого виключно біопальним. При цьому в двигун винищувача не було внесено жодних конструктивних змін. У польоті двигун бойового літака працював штатно.

До баків Gripen на час випробного польоту заливалося біопальне, що за своїми якостями повністю відповідає традиційному авіагасу. Воно виготовляється з очищенних спиртів і жирних кислот, після чого проходить додаткову каталітичну термічну обробку для поліпшення його характеристик до необхідного рівня.

Інф. «НА»

УКРАЇНА ЩОРОКУ ЗМЕНШУЄ СПОЖИВАННЯ ГАЗУ

Українська економіка поступово збільшує частку альтернативної енергетики, зменшуючи при цьому обсяги споживання газу. Лише минулого року завдяки виробництву тепла та електроенергії з біомаси українці спожили на три мільярди кубометрів газу менше. Якщо ж порівняти із 2014-м, населення, бюджетна сфера та Теплокомуненерго спожили його менше на 6 млрд кубометрів.

За підрахунками експертів енергоринку, виробництво біологічних видів палива в Україні щорічно зростає на 38%, випереджаючи переважну більшість галузей економіки. Враховуючи, що потенціал енергозбереження для України становить близько 50%, а також те, що альтернативна енергетика розвивається переважно завдяки коштам, зекономленим через відмову від російського газу, таке зростання прогнозують і надалі.

Національним планом дій з відновлюваної енергетики передбачено, що до 2020 року Україна має щорічно замінити біопаливом 7,2 млрд м³ газу, а відсоток відновлюваних джерел енергії в системах опалення має бути не менше 12,4%.

Військова частина А0515 здійснює заходи з організації передачі на реалізацію брухту та інших вторинних ресурсів.

Суб'єктам господарської діяльності, зацікавленим у співробітництві з військовою частиною А0515 із зазначеного питання, просимо надати до військової частини А0515 (04176, м. Київ, вул. Електриків, 33, тел. 428-60-89) такі документи: копії документів про надання Кабінетом Міністрів України повноважень з реалізації на внутрішньому ринку продуктів утилізації військового майна, утворених в ході робіт з утилізації, брухту та інших вторинних ресурсів, які утворюються та зберігаються у Збройних Силах України; копії установчих документів підприємства (Статут або інший установчий документ із змінами та доповненнями, виписка чи витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців); довідку щодо підтвердження досвіду виконання аналогічних договорів; наявність фінансової спроможності (баланс, звіт про фінансові результати, звіт про рух грошових коштів за звітний період); оригінал або копію довідки з обслуговуючого банку (банків) про відсутність (наявність) простроченої заборгованості за кредитами; оригінал або копію довідки з податкової інспекції про відсутність заборгованості по обов'язкових платежах до бюджету; оригінал або копію довідки про відсутність підприємства в єдиній базі даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство; копію свідоцтва про реєстрацію платника податку на додану вартість; копію довідки ЄДРПОУ; відсутність у підприємства питань, пов'язаних з судовою тяганиною; очікуваний відсоток комісійної винагороди за виконання послуг щодо реалізації брухту (вказати відсоток залежно від обсягу партії брухту) та інші витрати підприємства, пов'язані з реалізацією; копії дозвільних документів у випадках передбачених законодавством (ліцензія, сертифікат, дозвіл).

Копії документів повинні бути завірені належним чином.

Прийом документів проводиться протягом 30 днів з дати публікації.

***

Інформація про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Вінниця:

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлові приміщення № 101–104, будівлі № 1, в/м № 25	40,6	м. Вінниця, просп./вул. Коцюбинського/Бевза, буд. 60/1.	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурси: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Вінниця, адреса: 21001, м. Вінниця, вул. Стрілецька, 87.

Основні умови конкурсів:

Беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікати суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурси: конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Вінниця за адресою: 21001, м. Вінниця, вул. Стрілецька, 87.

Телефон для довідок: (0432) 27-83-98.

Для участі в конкурсах учасники подають на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (за формою, встановленою наказом МОУ № 156 від 06.05.15 р.); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозицію щодо вартості та строків виконання робіт з оцінки, умов розрахунків (відстрочки платежів).

***

Військова частина А0515 здійснює заходи з організації передачі на переробку брухту і відходів із вмістом дорогоцінних металів, отриманих від розбирання (утилізації) списаного військового майна.

Суб'єктам господарської діяльності, зацікавленим у співробітництві з військовою частиною А0515 із зазначеного питання, просимо надати до військової частини А0515 (04176, м. Київ, вул. Електриків, 33, тел. 428-60-89) такі документи: копії установчих документів підприємства (Статут або інший установчий документ із змінами та доповненнями, виписку чи витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців); калькуляції витрат підприємства на переробку брухту з вмістом дорогоцінних металів (окремо нерозібраного, розібраного, акумуляторних батарей, брухту кабельної продукції, кінофоторентгеноматеріалів) з розшифровками по статтях; довідку щодо підтвердження досвіду виконання аналогічних договорів; наявність фінансової спроможності (баланс, звіт про фінансові результати, звіт про рух грошових коштів за звітний період); оригінал або копію довідки з обслуговуючого банку (банків) про відсутність (наявність) простроченої заборгованості за кредитами; оригінал або завірену копію довідки з податкової інспекції про відсутність заборгованості по обов'язкових платежах до бюджету; оригінал або копію довідки про відсутність підприємства в єдиній базі даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство; копія свідоцтва про реєстрацію платника податку на додану вартість (у разі сплати ПДВ), копія свідоцтва про право сплати єдиного податку (у разі сплати єдиного податку) або інших видів податків; копію договору, укладеного з Національним банком України на постачання дорогоцінних металів до Державної скарбниці України; копію довідки ЄДРПОУ; відсутність у підприємства питань пов'язаних з судовою тяганиною; копії документів щодо майнового стану (майнових прав) на виробничі потужності (приміщення), які використовуються підприємством для здійснення господарської діяльності зі збирання, первинної обробки відходів і брухту дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння; копії дозвільних документів у випадках передбачених законодавством (ліцензія, сертифікат, дозвіл).

Копії документів повинні бути завірені належним чином.

Прийом документів проводиться протягом 30 днів з дати публікації.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення в будівлі інв. № 74 військового містечка № 54 площею 39,30 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Госпітальна, 18.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом « із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. 30 березня 2018 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення загальною площею 30,4 кв. м в будівлі інв. № 118 військового містечка № 201.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Київська обл., м. Бровари.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом « із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 30 хв. 30 березня 2018 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення загальною площею 95,90 кв. м в будівлі інв. № 275 військового містечка № 1.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Київська обл., м. Бориспіль.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом « із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 12 год. 00 хв. 30 березня 2018 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина нежитлового приміщення площею 24,00 кв. м на першому поверсі в будівлі інв. № 1 військового містечка № 54.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Госпітальна, 18.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом « із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 12 год. 30 хв. 30 березня 2018 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке знаходиться на балансі і обліковується в КЕВ м. Харків:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінювання	Мета проведення оцінювання
1.	Нежитлові приміщення будівлі № 26 нерухомого військового майна загальною площею 432,0 кв.м за адресою: м. Харків, в/м № 2 (Рогань), що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою продовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасники конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки однотипного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057) 700-44-63.

ВІТАЄМО!

15 березня виповнюється 50 років

полковнику Анатолію Миколайовичу ЛЯСЦІ

Шановний Анатолію Миколайовичу!

За 27 років служби у Збройних Силах України Ви пройшли славетний шлях від курсанта до полковника — командира військової частини. Під Вашим керівництвом вона стала однією з найкращих військових частин Головного управління оперативного забезпечення ЗС України. Своїм зразковим виконанням службових обов'язків та невичерпною енергією Ви надихаєте весь особовий склад на нові досягнення та звершення.

50 років — це час, коли вже багато зроблено, набутий величезний життєвий досвід, але Ви ще сповнені сил, тож рано думати про відпочинок! Бажаємо Вам не зупинятися на досягнутому і йти тільки вперед.

З повагою колектив військової частини

ВІТАЄМО!

9 березня 44-й день народження відзначив заступник командира військової частини з морально-психологічного забезпечення — начальник відділення морально-психологічного забезпечення

підполковник Олександр Миколайович ПОЛІЩУК

Ваш життєвий шлях, помножений на чудові офіцерські риси, наполегливість у виконанні поставлених завдань гідно характеризують Вас як громадянина України. Працьовитість, енергійність, вимогливість до себе й підлеглих, поєднані з повагою до співслужбовців та глибокою внутрішньою культурою служать взірцем для особового складу.

Бажаємо Вам здоров'я, натхнення та всього найкращого!

З повагою особовий склад військової частини

***

Інформація КЕВ м. Львова про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться на балансі Навчально-спортивної бази літніх видів спорту Міністерства оборони України для визначення ринкової вартості:

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Частина нежитлових приміщень третього поверху площею 1298,4 кв.м та антресолі вихід з другого на третій поверх площею — 51,4 кв.м, будівлі №81 «Тир з підвалом», військового містечка №199	1349,8	м. Львів, вул. Клепарівська, 39А	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу: беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс: конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова, за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (032) 255-74-80;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

Повідомляємо, що за результатами конкурсів, що відбулися 15.02.2018 року та 22.02.2018 року переможцями визначено таких суб'єктів оцінювання:

— по об'єкту оцінки: нежитлові приміщення першого поверху лікувального (хірургічного) корпусу будівлі інв. № 30 площею 18,0 кв.м, військового містечка № 60 за адресою: м. Львів, вул. Личаківська, 26 для розміщення аптеки переможцем визнано ФОП Савицького Д.К.,

— по об'єкту оцінки: частина нежитлової будівлі № 55 (частина димової труби) площею 6,0 кв.м та частина технічного майданчика з асфальтобетонним покриттям площею 28,00 кв.м військового містечка № 288 за адресою: м. Львів, вул. Луганська, 3 для розміщення технічних засобів і антен операторів телекомунікацій, які надають послуги рухомого (мобільного) зв'язку, операторів та провайдерів телекомунікацій, які надають послуги доступу до Інтернету, переможцем визнано ПП «Експерт-МАШ».

— по об'єктах оцінки: частина нежитлового приміщення №2 на 1-му поверсі буд. №1 (казарма) площею 2,0 кв.м та частина нежитлового приміщення №2 на 1-му поверсі буд. № 52 (адміністративна будівля) площею 2,0 кв.м військового містечка № 7 за адресою: м. Львів, вул. Городоцька, 40 для розміщення кавових автоматів переможцем визнано ПП «Експерт-МАШ»

***

На виконання Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 (далі — Наказ) Міністерство оборони України інформує про результати проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження окремо визначеного військового майна, що відбувся 12 березня 2018 року за адресою: м. Київ, вул. Народного ополчення, 5А, Головне управління майна та ресурсів, каб. 410.

Інформація про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності була розміщена на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України 15 лютого 2018 року та опублікована у друкованому виданні Міністерства оборони України «Народна армія» № 7 (5539) від 15 лютого 2018 року.

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв, визначених Наказом, рішенням комісії оголошено переможцем конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до виконання робіт з оцінки об'єктів нерухомого військового майна, що може бути відчужено окремо від земельних ділянок, наступного суб'єкта оціночної діяльності:

за лотом 1 — Бюро експертної оцінки «Прима»;
за лотом 2 — Бюро експертної оцінки «Прима»;
за лотом 3 — Бюро експертної оцінки «Прима»;
за лотом 4 — Бюро експертної оцінки «Прима».

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв, визначених Наказом, рішенням комісії оголошено переможцем конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до виконання робіт з оцінки рухомого військового майна, в тому числі списаного, наступного суб'єкта оціночної діяльності:

за лотом 1 — Фізична особа-підприємець МЕДИНЦЕВ М.М.

Сьогодні чимало представниць прекрасної статі руйнують стереотип про те, що військова служба — суто чоловіча професія. Одна із таких дівчат — старший лейтенант десантно-штурмових військ Катерина Чемес.

Після навчання у Кременчуцькому навчально-виховному ліцеї вступила до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Ставши дипломованим військовим психологом, Катерина змінила курсантське життя на суворі офіцерські будні, бронежилет, каску та автомат.

— Тепер одвічна жіноча проблема, що одягати, мене не турбує, — жартома говорить Катерина.

З березня 2016 року старший лейтенант Катерина Чемес виконує бойові завдання на Донбасі.

Євгеній СИЛКІН

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

МАВЗОЛЕЙ-КАПЛИЦЯ ПОТОЦЬКИХ У ПЕЧЕРІ — ПЕРЛИНА ПОДІЛЛЯ

НЕВЕЛИЧКЕ СЕЛО ПЕЧЕРА, ЩО НА ВІННИЧЧИНІ, МОЖЕ ПОХВАЛИТИСЯ ВІДРАЗУ КІЛЬКОМА ТУРИСТИЧНИМИ ЦІКАВИНКАМИ

Так, шанувальникам активного відпочинку воно відоме річковими порогами на Південному Бузі, які входять до програми щорічних сплавів. Поціновувачі прогулянок на свіжому повітрі мають змогу відвідати великий красивий парк, який був закладений ще в XVII ст. молдовським воєводою Георге Дукою, а пізніше став володінням родини польського магната Потоцького. Ця ландшафтна пам'ятка мала чотирикутну форму, була розташована паралельно Південному Бугу та розділена на дві рівні частини дивовижною алеєю із липових дерев.

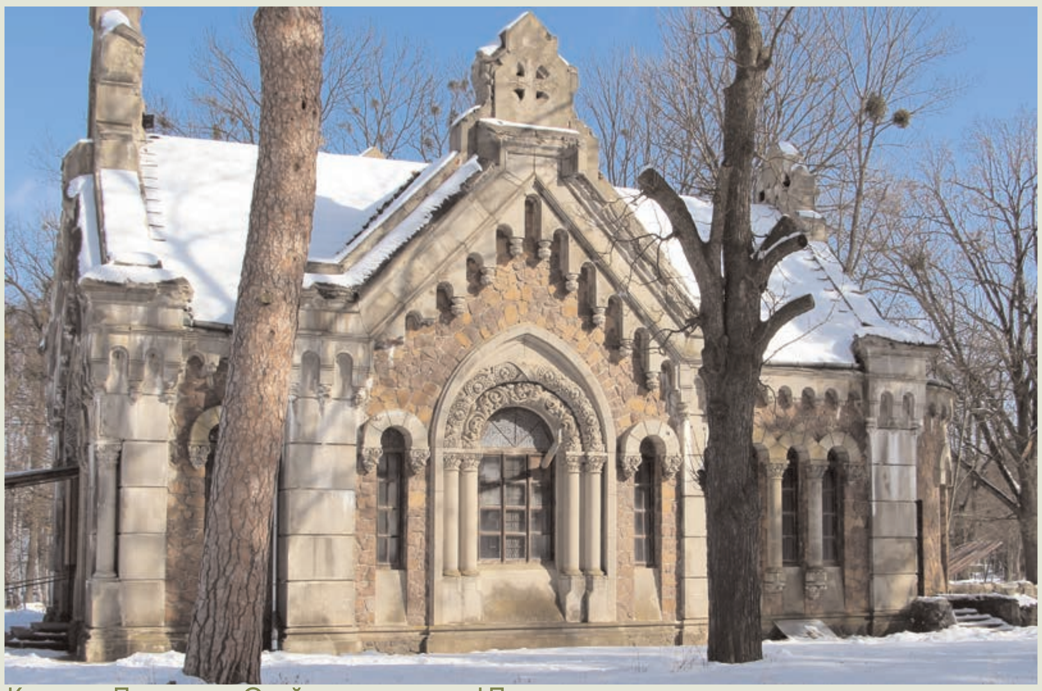
У XIX ст. Печера перейшла як посаг до доньки Станіслава Потоцького Октавії. 1924 року палац був розібраний більшовиками. За радянських часів на його місці побудували лікарню, яка функціонує і зараз.

Найвизначнішою ж пам'яткою на території парку є мавзолей-каплиця Потоцьких-Свейковських. Проект будівлі належить видатному київському архітектору Владиславу Городецькому, відомому як автор Будинку з химерами в Києві. Усипальню звели 1904 року на замовлення Костянтина і Яніни Потоцьких. Її спроектовано у формі латинського хреста в стилі романського модерну. Багате оздоблення каплиці кам'яними деталями виконав італійський скульптор Еліо Саля.

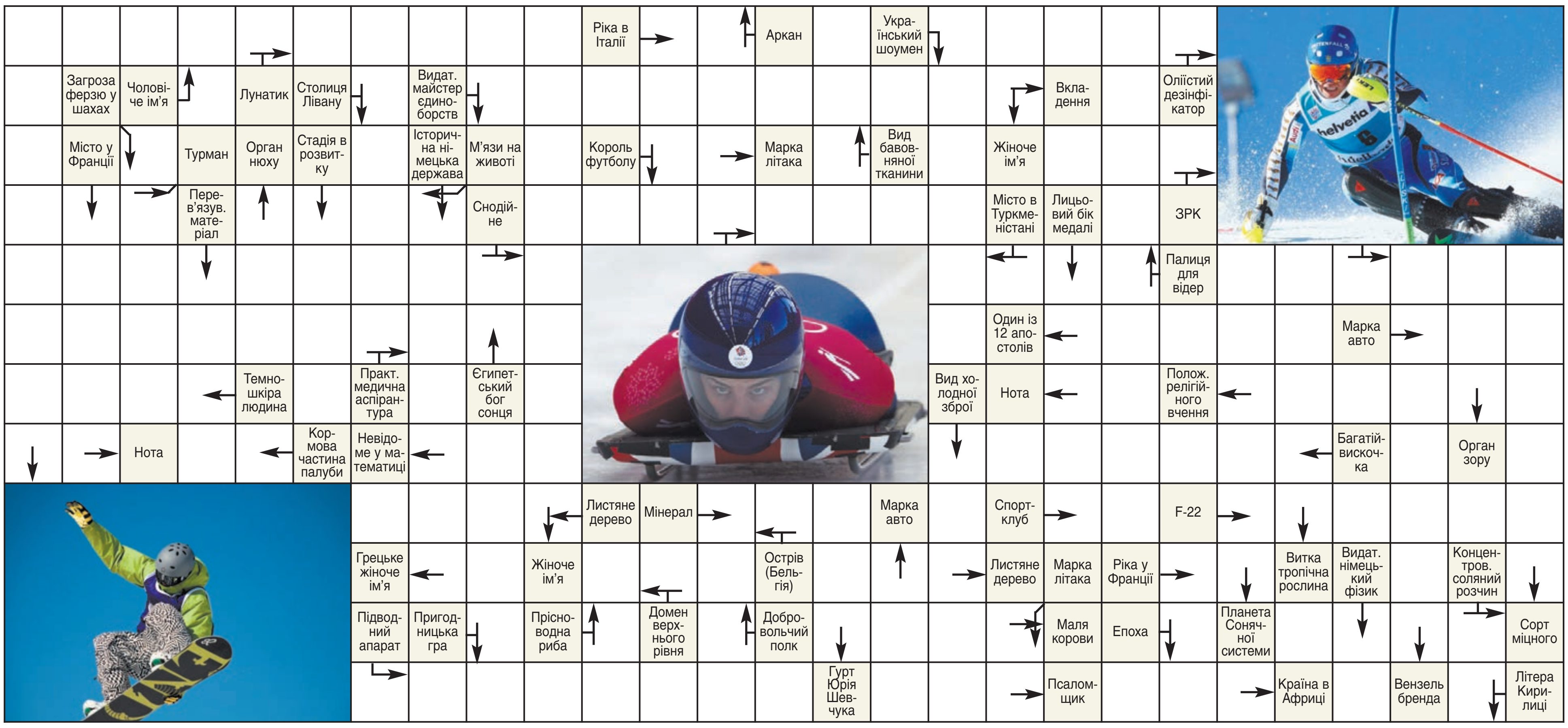
Сьогодні каплицю-усипальню використовує місцева католицька громада як костел святого Андрія Боболі.

На території парку також збереглися і капітальні господарські будівлі, що походять з 1912–1915 років.

Оксана УРЕТІЙ

Каплиця Потоцьких-Свейковських у селі Печера

Сканворд підготував Олексій ТРИГУБ

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 29005 Замовлення 60330

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Вадим КОВАЛЬОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Передплатний індекс — 68618

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)

P — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114